

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 5/2014

Cena \$ 2.50

MAY 2014

Kostel sv. Jana Nepomuckého v Prostějově

Kostel sv. Jana Nepomuckého je nejvýznamnější pozdně barokní památkou v Prostějově. Byl postaven řádem Milosrdných bratří v letech 1751 až 1755 podle plánů vídeňského architekta Antonia Martinelliho (1684 - 1747). Na místě, kde dnes stojí klášter Milosrdných bratří s kostelem sv. Jana Nepomuckého, byl Obecní dvůr, postavený před olomouckou bránou. Patřil rodině Karla a Kateřiny Žalkovských. Dvůr byl nazýván Schellenbergův, podle Karla Antonína Schellenberga von Heimberg (1681 - 1743), advokáta moravské provincie v Brně a pozdějšího majitele dvora. Po něm přešel objekt do majetku města Prostějova. V roce 1733 dvůr zakoupil od města Prostějova řád Milosrdných bratří z Valtic, aby zde vybudoval řádovou nemocnici. Velkým darem, který tuto koupi umožnil, přispěla rodina knížat z Lichtensteinu.

Po vybudování nemocnice a kláštera se uvažovalo o výstavbě klášterního kostela. Dal ho postavit P. Narcis Schön, převor konventu, který se inspiroval krásou kláštera v Kuksu, kam byli milosrdní bratři pozváni hrabětem Šporkem, aby tam ošetřovali nemocné. Základní kámen kostela byl slavnostně položen v roce 1751. V roce 1753 byl kostel zaklenut. Stavba byla dokončena v roce 1755. Nový klášterní kostel byl vysvěcen 5. října 1755 olomouckým světicím biskupem Janem Karlem Leopoldem, hrabětem ze Scherffenbergu.

I po vysvěcení pokračovaly práce na vybavení a vnitřní výzdobě kostela. V roce 1756 byly postaveny varhany, oratoř a boční oltář sv. Jana z Boha, zakladatele řádu. Do sakristie byl zhotoven masivní barokní nábytek. Teprve v roce 1766 byla dokončena výzdoba hlavního oltáře a kazatelny sochami a řezbami. Pracovali zde italští mistři, kteří byli v té době ve službách rodu Lichtensteinů. Jejich jména a mnohých místních umělců, kteří se na výzdobě kostela podíleli, jsou neznámá. Jednalo se o sochaře, řezbáře a štukatéry. Mezi nimi vynikl malíř, který vyzdobil klenby i stěny kostela krásnými freskami a namaloval oltářní obrazy, František Anto-

Interiér kostela sv. Jana Nepomuckého v Prostějově

nín Sebastini - Šebesta (1724 - 1789). Jako žák F. A. Maulbertsche z vídeňské akademie dobře ovládal vídeňský styl rokokové malby. Celá vnitřní výzdoba je v tomto pozdně rokokovém stylu. Na výzdobě kostela pracoval několik let a je to jeho nejvýznamnější dílo. Některá sochařská díla jsou od Josefa Schuberta a řezby od Františka Hirnleho.

Od roku 1990 probíhá s podporou města Prostějova, Krajského úřadu v Olomouci, Ministerstva kultury ČR a Hospitálského řádu sv. Jana z Boha Milosrdných bratří v Brně restaurování vnitřních maleb kostela. Tyto práce navazují na předcházející opravy střech, odstranění vlhkosti, provedení nové fasády a dalších prací, které mají napravit zaned-

banou péči o kostel v dobách komunistického režimu. V současné době jsou tyto práce v závěrečné fázi. Kostel se tak brzy znovu zaskví ve své původní kráse.

*PhDr. Karel Kavička
Česká republika*

*Foto na titulní straně:
Kostel sv. Jana Nepomuckého
v Prostějově*

Orodujte za nás svatí

Jane XXIII. a Jane Pavle II.,

aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

Papež sv. Jan XXIII., vlastním jménem Angelo Giuseppe Roncalli se narodil 25. listopadu 1881 v Sotto il Monte v Itálii, byl čtvrté ze 14 dětí. Na kněze byl vysvěcen v roce 1905. V roce 1925 ho papež Pius XI. vysvětil na biskupa. Působil v diplomatických službách apoštolského stolce v Bulharsku, Turecku, Řecku a ve Francii. V roce 1953 byl jmenován kardinálem a krátce poté se stal patriarchou benátským. Dne 28. října 1958 jej konkláve kardinálů nečekaně po papeži Piu XII. zvolilo 261. papežem katolické církve. Předpokládalo se, že vzhledem k vysokému věku 76 let a chatrnému zdraví bude papežem spíše přechodným. On však započal velkou reformu církve. Rozšířil sbor kardinálů a dal mu mezinárodní charakter. Provedl reformu církevního práva. V roce 1962 svolal druhý vatikánský koncil. Z jeho ecyklik jsou nejznámější *Mater et Magistra* (Matka a učitelka), která je jednou z nejvýznamnějších sociálních ecyklik 20. století a *Pacem in terris* (Pokoj na zemi), která se zabývá vztahy mezi lidmi, lidskými právy a vybízí k ukončení závodů ve zbrojení. Jan XXIII. zemřel 3. června 1963. Papež Jan Pavel II. ho 3. září 2000 prohlásil za blahoslaveného a papež František 27. dubna 2014 za svatého.

Papež sv. Jan Pavel II., vlastním jménem Karol Józef Wojtyła se narodil 18. května 1920 ve Wadowicích u Krakova v Polsku. Byl nejmladší ze tří dětí. Za války od roku 1942 navštěvoval tajné kurzy Teologie a 1946 byl vysvěcen na kněze. V Římě pak studoval na papežské univerzitě Angelicum, kde 1949 získal doktorát. Přednášel katolickou sociální etiku na Jagellonské univerzitě v Krakově, 1954 se stal profesorem na Katolické univerzitě v Lublinu. 1958 přijal biskupské svěcení. Od roku 1962 se účastnil 2. vatikánského koncilu. 1963 byl jmenován krakovským arcibiskupem. 1969 jej Pavel VI. jmenoval kardinálem. Papežem byl zvolen 16. října 1978. Přijal jméno Jan Pavel II. Byl 264. papežem a prvním slovanským. Měl heslo *Totus tuus* (Celý tvůj). Za svůj pontifikát podnikl 104 zahraničních apoštolských cest. 13. května 1981 byl na něho spáchán atentát, ale přežil. Papežem byl skoro 27 let. Vydal 14 encyklik, nový Kodex církevního práva, Katechismus katolické církve a řadu dalších dokumentů. Navázal dialog s pravoslavnými, protestanty, židy, muslimy i jinými náboženstvími. Blahořečil a svatořečil více jak tisíc mužů a žen ze všech oblastí života. Zemřel 2. dubna 2005. Za blahoslaveného jej prohlásil papež Benedikt XVI. 1. května 2011 a za svatého papež František 27. dubna 2014.

LITURGICKÁ ČTENÍ

4. neděle velikonoční - 11. května 2014

1.ČTENÍ - Sk 2,14a.36-41

Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštoly a slavnostně promluvil k lidem: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.“ Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ Petr jim odpověděl: „Obráťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého. Vždyť to zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ Ještě mnoha jinými slovy je zapřisahal a vybízel: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

2.ČTENÍ - 1 Petr 2,20b-25

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. 'On nezhřešil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.' Když mu spílali, on jim to spíláním neoplačel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni. Byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší.

EVANGELIUM - Jan 10,1-10

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“ Ježíš jim pověděl toto přirovnání, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci. Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovčím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neuposlechny. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti.“

5. neděle velikonoční - 18. května 2014

1.ČTENÍ - Sk 6,1-7

Čtení ze Skutků apoštolů.

V těch dnech, když počet učedníků rostl, začali helénisté projevovat proti Hebrejům nespokojenost, že prý jejich vdovy jsou při každodenním podělování zanedbávány. Dvanáct apoštolů proto

svolalo veškeré množství učedníků a řekli: „Nebylo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole. Proto, bratři, vyberte ze svého středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro tento úkol. My však se chceme nadále věnovat modlitbě a službě slova.“ Ten návrh se zalíbil celému shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, proselytu z Antiochie. Postavili je před apoštoly a oni na ně za modlitby vložili ruce. Boží slovo se šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velké množství kněží poslechno a přijalo víru.

2.ČTENÍ - 1 Petr 2,4-9

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Přistupujte k Pánu, k živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný, a vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvem, které přináší duchovní oběti. Bohu příjemné skrze Ježíše Krista. V Písmu o tom stojí: 'Hle, kladu na Sión kámen vyvolený a vzácný, kámen nárožní. Kdo v něj uvěří, jistě nebude zklamán.' Vám tedy, protože věříte, přináší čest, ale těm, kdo nevěří, je to 'kámen, který lidé při stavbě odhodili, ale právě on se stal kvádrem nárožním, kamenem, na který se naráží, balvanem, přes který se klopýtá'. Narážejí na něj, protože odmítli přijmout víru. K tomu také byli určeni. Vy však jste 'rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.

EVANGELIUM - Jan 14,1-12

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: 'Ukaž nám Otce'? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci.“

6. neděle velikonoční - 25. května 2014

1.ČTENÍ - Sk 8, 5-8.14-17

Čtení ze Skutků apoštolů.

Filip přišel do hlavního samaršského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha posedlých totiž vycházeli nečistí duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převlece radovalo. Když se apoštolové v Jeruzalémě dověděli, že Samařsko přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti tam přišli a modlili se za ně, aby do-

stali Ducha svatého. Do té doby totiž na nikoho z nich nesestoupil, byli jen pokřtěni ve jménu Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.

2. ČTENÍ - 1 Petr 3,15-18

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností. Musíte však mít přitom sami dobré svědomí! Pak se budou muset zastýdět za své špatné řeči ti, kdo pomlouvají vaše dobré křesťanské chování. Je přece lépe, abyste snášeli utrpení - chce-li to tak Bůh - za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného. Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrtí za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život.

EVANGELIUM - Jan 14,15-21

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky. Zase k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už neuvidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

7. neděle velikonoční - 1. června 2014

1. ČTENÍ - Sk 1, 12-14

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když byl Ježíš vzat do nebe, apoštolové se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom délkou sobotní cesty. A když přišli zase do města, vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův bratr. Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

2. ČTENÍ - 1 Petr 4, 13-16

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení. Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, to je Duch Boží. Ať nikdo z vás netrpí proto, že zavraždil nebo okradl, že někomu ublížil nebo jen že se míchal do záležitostí druhých lidí. Trpí-li však, že je křesťanem, za to se stydět nemusí; spíše ať Boha velebí, že je křesťanem.

EVANGELIUM - Jan 17, 1-11a

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařil ho mocí nade vše-

mi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, co mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno mé je tvé a všechno tvé je mé. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

Seslání Ducha svatého 8. června 2014

1. ČTENÍ - Sk 2,1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Krétané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 12, 3b-7. 12-13

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha jsou však dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

EVANGELIUM - Jan 20,19-23

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. dubna 2014

Politické události

**Pan Ki-mun
navštívil Česko**

Generální tajemník OSN Pan Ki-mun přijel 3. dubna do Prahy. Setkal se zde s premiérem Bohuslavem Sobotkou, s prezidentem Milošem Zemanem a dalšími politiky. Obdržel také čestnou medaili Univerzity Karlovy, kterou převzal během své přednášky v Karolinu.

Promluvit s českými politiky o výzvách, kterým čelí současný svět, a přednést své postřehy před širším publikem na akademické půdě Karolina. Takový byl plán dvou denní návštěvy generálního tajemníka Organizace spojených národů Pan Ki-muna v Česku. Nejdůležitější muž OSN dorazil ve čtvrtek večer běžnou leteckou linkou z Bruselu v doprovodu své manželky. Jednalo se o jeho druhou oficiální cestu do ČR, první se odehrála v dubnu 2011.

Návštěvu zahájil neformální večerí s ministrem zahraničních věcí Lubomírem Zaorálkem, při níž probírali situaci na Ukrajině i vztahy s Ruskem. Zaorálek projevil také přání Česka účastnit se mírových misí OSN, které Pan Ki-mun přivítal.

Při pátečním setkání s premiérem Bohuslavem Sobotkou ho generální tajemník OSN požádal, aby zvážil vyslání českých vojáků do připravované mise ve Středoafrické republice. Náčelník generálního štábu Petr Pavel potvrdil, že země může vyslat až 250 vojáků. Pan Ki-mun ocenil i míru angažovanosti Česka v oblasti lidských práv

a humanitární podpory.

Tajemník pochválil také změnu přístupu Česka k boji proti klimatickým změnám. Dřívější skeptický pohled na globální oteplování prosazovaný Václavem Klausem byl OSN dlouhodobě trnem v oku. Na problémy s životním prostředím Pan Ki-mun upozornil i návštěvou protipovodňových zábran v centru Prahy.

V pátek generální tajemník přednesl také bezmála hodinový projev v Karolinu. Ještě před začátkem přednášky mu Univerzita Karlova udělila zlatou medaili za podporu vzájemnému porozumění národů. Pan Ki-mun hovořil o řadě témat, se kterými se současný globální svět potýká. Přednáška nesla název Česká republika a OSN – mír, rozvoj a lidská práva v měnícím se světě. Během ní zmínil problém chudoby třetího světa, diskriminace žen, nedostatečného přístupu mládeže ke vzdělání i porušování lidských práv. Hovořil také o potížích souvisejících s globálním oteplováním a následným táním ledovců.

Na závěr svého proslovu připomněl, že v roce 2015 vyprší doba, kterou si členské země OSN stanovily na počátku milénia pro splnění takzvaných rozvojových cílů tisíciletí. Mezi ně patří například závazek omezit světovou chudobu na polovinu nebo snížit dětskou úmrtnost. Ačkoli se v jejich naplňování značně pokročilo, generální tajemník by v příštím roce rád navrhl vizi na dalších patnáct let.

**Od vstupu po současnost:
fotografie připomínají 10
let členství v EU**

Na jednom snímku podepisují tehdejší prezident Václav Klaus a premiér Vladimír Špidla přístupovou smlouvu. Jiný zachycuje první volby do Evropského parlamentu. Výstava fotografií, která začala v pondělí 14. dubna, připomíná deset let od vstupu České republiky do Evropské unie a je jednou z doprovodných akcí blížícího se kulatého výročí, které připadá na 1. května.

Venkovní expozice se nachází před pražským muzeem Kampa a návštěvníci si mohou prohlédnout čtyřiapadesát velkých fotografií z archivu České tiskové kanceláře, které mapují celé působení Česka v EU. Expozice zachycuje významné momenty, mimo jiné také předsednictví z první poloviny roku 2009. Její součástí jsou ale i fotografie, které ukazují běžný život v zemi v souvislosti s Unii. Ve výběru nechybí ani snímek instalace Entropa z doby, kdy byla tato satirická plastika Davida Černého znázorňující evropské země umístěna na průčelí sídla Rady Evropské unie v Bruselu.

Fotografie budou na Kampě do konce dubna. Některé z nich se objeví i v Evropském domě a 8. května také v budově ministerstva zahraničí. Na začátku května se přesunou pod letenský Metronom a od 16. května budou k vidění na piazzetě Národního divadla, kde zůstanou až do 20. června. V průběhu letošního roku by se výstava měla dostat i do dalších měst České republiky.

Expozici fotografií pořádá Zastoupení Evropské komise v České republice ve spolupráci s Českou tiskovou kan-

celáři a Úřadem vlády. K příležitosti výročí vstupu do Evropské unie se v dubnu a květnu koná řada dalších akcí po celé zemi, například soutěže, diskuse, filmové projekce a výstavy. Nejbohatší program má ale hlavní město. Mezi nejlákavější události patří hudební festival, který se bude konat 29. a 30. dubna na Střeleckém ostrově.

**Šéf Evropského
parlamentu: Vstup Česka
s dalšími státy do Unie
byla epochální událost**

„Evropská unie není dokonalá, musí být spravedlivější a demokratičtější. Nic lepšího ale v Evropě nevzniklo.“ Tato slova pronesl v pátek 11. dubna v Praze předseda Evropského parlamentu Martin Schulz. Do Česka přicestoval na konferenci k desátému výročí vstupu Česka do Evropské unie. Setkal se mimo jiné s premiérem Bohuslavem Sobotkou, s nímž navštívil Terezín. Schulz se už ráno setkal s předsedou Poslanecké sněmovny Janem Hamáčkem, poté vystoupil na konferenci k výročí vstupu České republiky do Evropské unie, která se konala v Královské zahradě Pražského hradu. „První květen 2004, to byla epochální událost. Po několika staletích válek a potlačování se deset států spolu s námi vydalo na cestu, jak společně zajistit mír,“ prohlásil šéf Evropského parlamentu. Podle něj je i přes nedokonalost EU jedním z „nejskvělejších projektů“ lidských dějin. „Není perfektní, musíme ji zlepšit. Určitě není dostatečně spravedlivá, musíme ji učinit spravedlivější. Není dostatečně demokratická, musíme ji učinit demokratičtější. Ale nic lepšího než sjednocení se Evropě v jejích dějinách nestalo,“ cito-

vala Schulze ČTK. Odpoledne pak v doprovodu premiéra Sobotky navštívil Terezín, kde položil květiny na národní hřbitov a prohlédl si i Muzeum ghetta. Oba politici se shodli, že se chtějí rozvoji památníku věnovat. „Terezín a jemu podobná místa mají nezastupitelnou roli v tom, že připomínají válečné hrůzy a následnou prohru nacistů,“ prohlásil Schulz. Sobotka na místě slíbil, že by město mohlo získat dotace z nevyčerpaných Evropských fondů.

Třetím laureátem

Ceny Arnošta Lustiga se stal Bedřich Utitz

Novým držitelem Ceny Arnošta Lustiga se v pátek stal triadevadesátiletý válečný veterán, novinář a spoluzakladatel exilového nakladatelství Index Bořivoj Utitz. Ocenění mu osobně předal premiér Bohuslav Sobotka během slavnostního ceremoniálu v rezidenci pražského primátora. „Život pana Bedřicha Utitze lze číst jako kroniku našeho národního osudu. Spojuje se v něm kulturní kontext německojazyčný, židovský a český, dvojí emigrace a dvojí návrat do vlasti, boj za porážku fašismu i vystřízlivění z komunistického snu, snaha o spravedlivější poválečný svět i obnova demokracie po listopadu 1989,“ prohlásil Sobotka podle stránek Parlamentnilisty.cz.

Bořivoj Utitz se narodil ve Vídni v české židovské rodině. V dětství se s rodinou přestěhoval do Prahy, odkud pocházel jeho otec. Dvakrát emigroval, poprvé v roce 1939 do Palestiny, kde se mimo jiné účastnil obrany Tobruku. Padl do zajetí Němců a ti ho v rámci výměny zajatců propustili. V 50. letech působil v Československém rozhlase, kde byl v zahraniční

redakci nadřazeným Arnošta Lustiga. Po srpnové okupaci v roce 1968 emigroval do Německa, kde založil samizdatové nakladatelství Index. „Málokdy mne něco tak překvapilo, jako že mám dostat tuhle cenu. Nevím, jestli si ji zasloužím,“ citoval server iHNed.cz oceněného, který za své hrdinství už dříve převzal Československý válečný kříž, medaili Za chrabrost, Řád Tomáše Garrigua Masaryka i vyznamenání Za obranu republiky.

Cenu, která nese jméno spisovatele Arnošta Lustiga a vyzdvihuje statečnost, odvalu, lidskost a spravedlnost, založila v roce 2011 Česko-izraelská smíšená obchodní komora. Poprvé ji v roce 2012 dostal biskup Václav Malý, druhou oceněnou osobností se stala o rok později televizní a rozhlasová hlasatelka a moderátorka Kamila Moučková.

Ze Slovenska

Novým prezidentem Slovenska bude nestraník Andrej Kiska

Slováci si v sobotu 29. března zvolili novou hlavu státu. Podnikatel Andrej Kiska porazil v druhém kole voleb téměř o 20 % současného premiéra Roberta Fica. V úřadu, kterého se ujme v červnu, chce být protiváhou současné jednobarevné vlády Ficovy sociálnědemokratické strany Smer. „Udělám vše pro to, abychom neměli konflikty. Na druhou stranu jasně říkám, že jsem prezidentem, který bude zastupovat zájmy lidí,“ řekl Kiska České televizi. „Jsem přesvědčen, že prezident musí být protiváhou vlády.“ Jedenapadesátiletý Kiska, podnikatel a zakladatel dobročinné organizace Dobrý anděl, získal 59,4%.

Volit tentokrát přišla polovina oprávněných voličů. V prvním kole před čtrnácti dny přitom Fico vyhrál s 28 %, Kiska byl druhý s odstupem čtyř procent.

„Chtěl bych poblahopřát panu Kiskovi, že se stal příštím slovenským prezidentem,“ citovalo Echo24.cz slova, která Fico pronesl ještě před sečtením všech hlasů. Zároveň řekl, že si bere pár dnů na analýzu. Fico, který je momentálně coby premiér v polovině mandátu, před volbami nevyklučoval možnost, že v případě neúspěchu z politiky odejde.

Prezidentským volbám předcházela výrazně negativní kampaň. Fico soupeře obvinil z lichvy a z příslušnosti ke scientologické církvi. Kiska zase opakovaně upozorňoval na nebezpečí koncentrace moci v rukou politiků jedné strany. Podle něj Fico nesplnil sliby a snažil se utéct od zodpovědnosti premiéra.

Kiska v úřadu po dvou volebních obdobích vystřídá Ivana Gašparoviče, a stane se tak čtvrtým prezidentem od rozdělení Československa. Na první zahraniční cestu se vydá do Prahy.

Ekonomika

ČEZ zrušil tendr

na dostavbu

dvou bloků Temelína

Energetická společnost ČEZ zrušila ve čtvrtek 10. dubna zadávací řízení na dostavbu dvou bloků jaderné elektrárny Temelín. Oznámila to všem uchazečům. Důvodem je podle ČEZ neutěšená situace na energetickém trhu, ale také neochota české vlády výstavbu v Temelíně finančně podpořit. „Zatímco původně byl projekt, vzhledem k tržní ceně elektrické energie a dalším faktorům, plně

ekonomicky návratný, dnes jsou ohroženy veškeré investice do zdrojů elektrické energie, jejichž výnosy závisí na prodeji elektřiny na volném trhu,“ uvedl generální ředitel společnosti ČEZ Daniel Beneš. Ten také nedávno prohlásil, že si nedovede představit dostavbu Temelína bez státní podpory. Podle premiéra Bohuslava Sobotky by záruka za dostavbu Temelína znamenala neměřitelné riziko pro státní rozpočet i daňové poplatníky. Jedním z řešení byla státem garantovaná výkupní cena elektřiny. Vláda sice projevila zájem pokračovat v rozvoji jaderné energetiky v Česku, zároveň však odmítla jakýkoli typ státních záruk. „Mě osobně to příliš netěší, protože jsem vždycky považoval možnou výstavbu dvou bloků v jaderné elektrárně Temelín za výborný impuls pro českou ekonomiku, protože by to byla akce, která by poskytla práci desetitisícům lidí,“ citovala ČTK ministra průmyslu a obchodu Jana Mládka. Premiér Sobotka naopak uvedl, že rozhodnutí orgánů ČEZ chápe, v budoucnu však nelze očekávat, že by se Česká republika obešla bez jaderné energie, zejména pokud má dodržet své závazky ve snižování emisí CO2. Podle Sobotky lze uvažovat i o dostavbě jaderné elektrárny Dukovany. Stejný názor zastává i prezident Miloš Zeman: „Jsem dlouhodobým zastáncem jaderné energetiky. Potřebujeme energetickou soběstačnost. Dostavba nejenom Temelína, ale i Dukovan, dává příležitost k rozvoji našeho strojírenství.“ Hlavním uchazečem o dostavbu Temelína bylo rusko-české konsorcium MIR.1200. Druhým uchazečem byl americký

koncern Westinghouse, francouzská Areva byla vyřazena už dříve. Nové bloky jaderné elektrárny Temelín měly více než zdvojnásobit výkon elektrárny, který nyní činí 2000 megawattů. V provozu měly být 60 let od plánovaného dokončení stavby v roce 2025. Šlo o zakázku za několik set miliard korun.

Mládek chce podpořit export přijetím eura a otevřením cest na další trhy

Podpora exportu je pro vládu premiéra Bohuslava Sobotky prioritou. Obchodování v Evropské unii, kam v současnosti směřuje přes 80 % vyváženého českého zboží, chce usnadnit přijetím společné měny. Podle ministra průmyslu a obchodu Jana Mládka by se eurem mohlo začít platit už za pět let. Důležité je podle něj také, aby si podnikatelé našli cestu na další trhy, zejména do Ruska a Číny. Vláda na konci března schválila přistoupení k fiskálnímu paktu a euro by chtěla přijmout už v období od roku 2019 do 2021. Společná měna bude pro české obchodníky vyvážející zboží výhodou. „Z hlediska exportérů to znamená snížení transakčních nákladů a omezení nutnosti se pojišťovat vůči kurzovým rizikům,“ řekl Mládek na Žofínském fóru v pondělí 14. dubna. Ministr také zdůraznil, že by se čeští podnikatelé měli snažit uplatnit i jinde. Export mimo poměrně nasycený evropský trh představuje větší rizika, ale také možnost vyššího zisku. Největší potenciál k obchodu vidí Sobotkův kabinet v Číně a podle Mládka chce povzbudit export na tamní trh i celkově zlepšit vztahy. Slibuje si od toho větší zájem čínských turistů o Prahu a Českou republiku obecně. Naopak ex-

port do Ruska, který v posledních několika letech rostl, se kvůli ukrajinské krizi velmi zkomplikoval. „V Rusku jsme bohužel nyní v situaci nikoliv rozvoje, ale minimalizace škod. Budeme si muset držet určitý distanc, takže si například nedovedu představit, že by české firmy investovaly na Krymu nebo obchodovaly s podniky z této oblasti.“ Podle Mládka je nesmysl, že by sankce uvalené USA a Evropskou unií neměly na ruskou ekonomiku vliv. Příležitosti k obchodu tam přesto jsou. Podnikatelé by se ale měli spíše než na Moskvu, kde je velmi silná konkurence, zaměřit na ostatní regiony.

Kurzovní listek

30. 4. 2014 (střed)

EUR, 1	27.455
Kanada, 1	18.064
USA, 1	19.828

Kultura

Herec Josef Somr obdržel Thálii

za celoživotní mistrovství

Diváci v Národním divadle povstali a dlouho tleskali. Aplaus patřil Josefu Somrovi, který právě přebíral cenu Thálie za celoživotní práci. „Já stejně vím, že to není za celoživotní mistrovství, je to hezký dárek k mým nedožitým osmdesátinám. Chci říct zatím nedožitým. Vynasnažím se, abych to nejen dožil, ale i přežil,“ pronesl. Skleněné poháry si zjednatelům ročníku cen Herecké asociace, který se konal v sobotu 29. března, odnesli mimo jiné Jiří Přibyl či Marta Drastíková.

Umělci Národního divadla se letos o ceny podělili s větším počtem konkurentů. Dominantní kategorií nejznámějšího pražského divadla se podle očekávání stal balet.

Jeho adaptace Romea a Julie zajistila cenu Martě Drastíkové za hlavní roli a jejímu protějšku Ondřeji Vinklátovi.

Ocenění pro mladé umělce do 33 let obdržel Martin Siničák z HaDivadla v Brně. Thálie za muzikál patří Marku Holému za roli Zorra ve stejnojmenném titulu pražského Divadla Hybernia a Lucii Bergerové za ztvárnění Alžběty Balthoryové v Balthoryčce Těšínského divadla. Udílení prokládaly krátké, vtipné pasáže, v nichž tradiční moderátor Antonín Procházka představoval práci divadelních umělců z druhé strany, ze zákulisí.

Nominace za operu proměnili Jiří Přibyl, Falstaff z Moravského divadla v Olomouci, a Jana Šrejma Kačírková jako Anna ve hře Anna Bolena ostravského Národního divadla moravskoslezského. V činohře ocenila Herecká asociace Terezu Vilišovou za výkon v Mém romantickém příběhu (Divadlo Petra Bezruče, Ostrava) a Petra Mikesku a la Paula Verlaina ve hře Úplné zatmění (Městské divadlo Mladá Boleslav).

Držiteli cen za celoživotní mistrovství se stali: Petr Koželuh (balet), Zdeněk Peřina (loutkoherectví), Dagmar Rosíková - Němcová (opereta, muzikál) a Zdeněk Švehla (opera).

Češi si připomínají

100 let od narození

Bohumila Hrabala

Bohumil Hrabal, jeden z nejvýznamnějších a nejpřekládanějších českých spisovatelů by 28. března oslavil 100 let. Výročí připomněly pamětní mince nebo kniha Hlučná samota, která mapuje autorův život. Jubileum nepominuli ani i v pražské pivnici U Zlatého tygra, kam Hrabal

pravidelně docházel a kde sbíral příběhy do svých knih. V předvečer výročí autorova narození se v Paláci knih Luxor konal slavnosti křest knihy Hlučná samota, která vyšla v nakladatelství Mladá fronta ve spolupráci s Památkovým národním písemnictvím. Knihu pokřtila tematicky postřížinským pivem známá herečka Zdena Hadrboľcová. Následné diskuse se zúčastnilo několik odborníků na Hrabalovo dílo - editoři knihy a další osobnosti spojené s autorovým životem.

Hrabalovi vzdala hold sadou hned tří stříbrných mincí i Pražská mincovna. Z téměř padesáti návrhů, které do soutěže České národní banky posílali různí umělci, vybrali pořadatelé soutěže nakonec jen tři. "Mezi desítkami návrhů byla celá řada skvostů, které by jistě oslovily nejen sběratele, ale i lidi, kteří mají k Hrabalovi a jeho dílu vztah," sdělil pro Deník.cz mincmistr Pražské mincovny Ondřej Koňářík, který zároveň přiznal, že výběr byl vzhledem k náročným požadavkům sběratelů opravdu těžký. "Lidi, kteří propadli sběratelské vášni, neustále přibývá, jsou náročnější a mají větší přehled. Především pro ně jsme připravili tuto numizmatickou lahůdku dosud nikdy nevydaných motivů."

Pro Český rozhlas Radiožurnál zavzpomínal na Bohumila Hrabala výčepník Karel Hulata, který si váženého štamgasta dodnes živě pamatuje. "Měl zajetý rituál, potřeboval mít takové jako zahřívací kolo, než se pustil do debaty. To si vždycky sednul sám, vzal si pivo a než ho vypil, nikdo ho nesměl rušit," vyprávěl. Hrabal podle něj vypil až sedm piv, které zají-

dal vepřovou krkovičkou z místní kuchyně. Po smrti manželky trávil v hospodě skoro celé dny. Byt na sídlišti Sokolniki považoval jen za noclehárnu a na chatě v Kersku se cítil osamocený. "Hospoda pro něj byla domov, pracovna, všechno možné. Každý den přišel do hospody ve tři hodiny a očekával, že tady budou jeho přátelé. Prostě chtěl být mezi svými," uzavřel Hulata.

Autorovi slavných děl, jako jsou Ostře sledované vlaky, Obsluhoval jsem anglického krále či Automat svět, věnoval téma i týdeník Respekt. V článku se zabývá především tím, jak se komunistům v době normalizace dařilo, respektive nedařilo ovládat a cenzurovat slavného spisovatele: "Měl nakročeno mezi světové literární celebrity. Byl zván na čtení a sympozia do Paříže, Londýna, Říma. Ostře sledované vlaky natočené podle jeho knižní předlohy získaly v roce 1967 Oscara. Pak ale do Československa vtrhly ruské tanky a začala normalizace poměrů."

Werichovci uspořádali na Kampě Mezinárodní den randy

Mezinárodní den randy se slavil ve čtvrtek 17. dubna při příležitosti výročí prvního uvedení Vest pocket revue (1927), první společné hry Jana Wericha a Jiřího Voskovce. Na zahradě Werichovy vily na pražské Kampě se sešly desítky lidí i se svými dětmi. S hudebním doprovodem se zpívaly Voskovcovy texty. Zazněly písně jako Ezop a brabčec, Klobouk ve křoví či Nebe na zemi. Povinnou součástí bylo, jak už z tradice plyne, klaunské oblečení. Pro ty, kteří se neodvážili tak odlišného ošacení, byla možnost přijít alespoň s

žertovnou pokrývkou hlavy. Vlastníci neoriginálnější převleků byli na konci setkání odměněni dárky s velikonoční tematikou. Na úplném sklonku večera se všem zúčastněným rozdaly papírové pytlíky, které si každý nafoukl, a s hromadným odpočítáváním je bouchl. Právě bouchání pytlíku je symbolem Dne randy. "Bouchneme tím do všeho, co je kolem nás k naštvání nebo co nás trápí a způsobuje bezesné noci," komentovali vyvrcholení akce pořadatelé. Už dvaadvacet let se dubnová setkání konají před chátrající Werichovou vilou, jež se nachází v ulici u Sovových mlýnů na Kampě nedaleko Lichtenštejnského paláce. Dům pochází z počátku 17. století a původně v něm byla koželužna. Zde, jak jméno napovídá, bydlel od konce druhé světové války Jan Werich se svou rodinou až do své smrti 1980. Vilu v minulosti obývaly i další slavné osobnosti české kultury, například Josef Dobrovský nebo Vladimír Holan. S touto tradicí nezačali sami herci, nýbrž občanské sdružení Werichovci, založené v prosinci 1989. Za své motto si bere moudra Wericha a Voskovce a snaží se je předat mladším generacím. Hlavním záměrem spolku je rekonstrukce Werichovy vily a vybudování Střediska osvobozené kultury Voskovce+Wericha+Ježka. Více na www.werichovci.cz.

Národní galerie se rozhodla vzkřísit tvorbu polozapomenutého českého umělce Bohuslava Reynka

Výstava Národní galerie ve Valdštejnské jízdárně na Malé Straně, která nese podtitul - Génius, na kterého jsme měli zapomenout - je unikátní ze-

jména svým rozsahem. Přehlídka zatím nejúplnějšího souboru děl Bohuslava Reynka byla zahájena 16. dubna a potrvá do konce července.

Jde o dosud nejúplnější koncentraci grafických listů Bohuslava Reynka (1892 - 1971) na jednom místě, v galerii je jich rozmístěno na 300. Zčásti se jedná o exponáty vlastněné Národní galerií, ale podstatněji přispěla vnučka umělce a kurátorka výstavy Veronika Reynková, která zapůjčila díla z rodinné pozůstalosti. K vidění jsou i ještě nikdy nezveřejněné grafiky. "Dědečka znám sice jen z vyprávění, ale jsem moc šťastná, že se mohu na této výstavě podílet," uvedla na tiskové konferenci před slavnostním zahájením v katedrále sv. Víta na Pražském hradě, odkud pak vedl Velikonoční průvod až do galerie.

"Bohuslav Reynek už zpočátku své tvorby patřil do části čapkovské generace umělců a intelektuálů, která spojovala přirozenou estetiku umění s řádem přírodního světa," uvádějí na webových stránkách Národní galerie organizátoři výstavy. Význačný grafik, malíř, básník i překladatel nebyl na začátku komunistické éry v Československu ve veřejném prostoru vítán, ale v průběhu 60. let se stal kulturní postavou uměleckého světa. Jeho grafické listy jsou inspirovány hlubokou vírou v Boha ve spojitosti s okolní krajinou rodinného statku v Petrkově.

Při příležitosti uspořádání výstavy vyšlo speciální provedení bible doprovázené sto pěti grafikami Bohuslava Reynka. Kniha, kterou graficky zpracoval Aleš Najbrt, byla vyhotovena ve dvou provedeních. První limitovaná verze 250 kusů se zlatým

zdobením, koženými deskami a vloženým originálem Reynkovy grafiky je za 65 tisíc korun. Druhá, která má přebal z plátna, se prodává přibližně za desetinu ceny luxusnější verze.

Před dvěma lety se konala v Pekingu rozsáhlá výstava Reynkových děl, kterou zorganizoval galerista a výtvarný umělec Zdeněk Sklenář. Podle jeho slov ji navštívilo za jedenáct dní 62 tisíc lidí. Právě tehdy se zrodila myšlenka uspořádat podobnou výstavu i v Praze "Překvapilo mě jaký si k němu Číňané v Pekingu udělali vztah. Jeho dílo je univerzální, to mě překvapilo," uvedla Reynková. "Uvažujeme o zřízení Reynkova muzea, k tomuto účelu byla založena Reynkova nadace," uzavřela. Více na webových stránkách výstavy: <http://www.reynek.cz/>.

ČT připomene hrůzy holocaustu. Na obrazovky míří Poslední cyklista

Česká televize představila v pražském kině Atlas nový dvoudílný televizní film Poslední cyklista. Snímek vypráví o židovské rodině, která ve třicátých letech minulého století adoptuje křesťanskou dívku. Když vypukne druhá světová válka, rodina musí do koncentračního tábora. Scénář, inspirovaný skutečnými zážitky paní Evy Erbenové a kresbami Helgy Weissové-Hoškové, napsal s režisérem Svobodou Tomáš Töpfer. Ten vysvětlil zvláštní název filmu takto: "Poslední cyklista byl kabaret, který se hrál na půdě v terezínském ghettu. Napsal ho Josef Švenk a hrál v něm také můj tatínek, dokud neodjel s transportem do Osvětimi. Kromě toho šlo o dobovou anekdotu: Za všechno můžou Židi a cyklisti. Tento dobový vtip se také ve filmu několikrát ozve."

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František přijal na audienci prezidenta USA Baracka Obamu

27. března 2014 se konala ve Vatikánu audience prezidenta Spojených států amerických u papeže Františka. Setkali se spolu poprvé, ačkoliv Barack Obama již jednou vykonal oficiální návštěvu u Svatého stolce, kde jej v červenci 2009 přijal Benedikt XVI. Setkání papeže Františka s Barackem Obamou připadlo na rok, kdy se připomíná 30. výročí navázání diplomatických vztahů mezi Spojenými státy a Svatým stolicí. Jde v pořadí už o 28. setkání úřadujícího prezidenta USA s hlavou katolické církve. Americká média už před návštěvou nepochybovala o tom, že papež František a Barack Obama najdou mnoho společných témat. Zmiňují reformu imigračního zákona, úsilí mezinárodní diplomacie o mír nebo hledání cest k umenšení sociálních rozdílů. Mnoho nadějí pojí s tímto summitem sedmnáctičlenná skupina z Los Angeles. Jde o zástupce kalifornské arcidiecéze, kteří se vydali do Říma s cílem setkat se s papežem a požádat jej, aby amerického prezidenta přesvědčil o nutnosti imigrační reformy.

„Welcome – Vítejte“, přivítal papež František svého hosta v knihovně Apoštolského paláce. Následoval zhruba padesátiminutový soukromý rozhovor a poté představení státní delegace s výměnou darů. Obamu doprovázel ministr zahraničí Spojených států John Kerry, který papeži při pozdravu sdělil, že „jako katolík je jeho velkým obdivovatelem“. Obdobnými slovy a dlouhým stiskem ruky se s Petrovým nástupcem loučil rovněž Barack Obama krátce předtím, než se setkal s kard. státním sekretářem Pietrem Parolinem. „Bylo mi ctí. Velice vás obdivuji a děkuji vám, že jste mne přijal,“ prohlásil podle agenturních zpráv prezident Spojených států.

Svatý stolec vydal k audienci tiskové prohlášení, které informuje o diskutovaných tématech. Týkají se aktuální mezinárodní situace a spolupráce církve se státem ve Spojených státech. V souvislosti s mezinárodním děním zaznělo přání, aby v konfliktních oblastech byla respektována jak lidská práva, tak mezinárodní právo, a aby zúčastněné strany hledaly řešení prostřednictvím vyjednávání. V ohledu na postavení církve ve Spojených státech se hovořilo o svobodě náboženského vyznání, právu na život a právu na výhradu svědomí. Dalším diskutovaným tématem byla imigrační reforma v USA. A konečně se obě strany zavázaly ke společnému úsilí při potírání obchodu s lidmi v celosvětovém měřítku.

Americký prezident po setkání s papežem jednal s vatikánským státním sekretářem P. Parolinem a sekretářem pro vztahy se státy Dominiquem Mambertim. Potom čekalo prvního muže USA jednání s jeho italským protějškem Giorgiem Napolitanem, a s italským premiérem Mattem Renzim. Odpolední program byl věnován návštěvě Kolosea.

Salesiáni mají nového hlavního představeného

Kongregace Salesiánů Dona Boska má nového hlavního představeného. Na 27. generální kapitule salesiánů v Římě byl velkou většinou delegátů 25. března 2014 zvolen Španěl don Ángel Fernández Artime SDB, dosavadní provinciál jihoargentinské salesiánské provincie. Je desátým nástupcem Dona Boska. Už v prvním kole získal po sečtení absolutní většinu hlasů a stal se nástupcem Mexičana dona Pascuala Cháveze, jenž byl zvolen před dvanácti lety. Ángel Fernández Artime se narodil roku 1960 v Gozón-Luanku ve španělské Asturii. První sliby složil 3. září 1978, věčné sliby 17. července 1984. 4. července 1987 přijal kněžské svěcení. Akademické vzdělání ukončil licenciátem z filozofie a pedagogiky a magisterskou zkoušku složil z oboru pastorální teologie. Ve španělské salesiánské provincii León (Kastilie) byl odpovědný za pastorační mládež, pracoval jako ředitel střední školy v Ourense, působil jako člen provinciální rady a jako zástupce provinciála. Od roku 2000 do roku 2006 byl provinciálem v Leónu. Nový hlavní představený salesiánů má také světové zkušenosti. Byl členem výboru pro přípravu 26. generální kapituly salesiánů v roce 2008, roku 2009 byl jmenován představeným jihoargentinské provincie. Tuto úlohu zastával dodnes – podílel se mimo jiné na slučování několika jihoargentinských provincií do jednoho regionu. Je znám tím, že se vždy opíral o velkou pomoc laiků. Při výkonu funkce jihoargentinského provinciála se často setkával také se současným papežem Františkem, který jako kardinál Jorge Mario Bergoglio působil jako arcibiskup v Buenos Aires.

Kniha Tomáše Petrčka o kořenech českého ateismu

Jak se stalo, že jeden z nejzbožnějších národů se za jedno století stal jedním z nejateističtějších? Odpovědi hledá kniha kněze královéhradecké diecéze, vysokoškolského pedagoga a historika Tomáše Petrčka s názvem *Sekularizace a katolicismus v českých zemích*, s podtitulem *Specifické rysy české cesty od masové lidové církve k nejateističtějšímu národu světa*, je volně ke stažení na stránkách Katedry kulturních a náboženských studií Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové na: <http://transkulturnikomunikace.cz> Doc. PhDr. Tomáš Petrček Ph.D., Th.D. je kněz hradecké diecéze, který působí jako kaplan akademické obce v Hradci Králové a jako vedoucí zmíněné katedry. Ta nabízí tříleté bakalářské obory *Náboženská výchova* v kombinovaném studiu a *humanitní obor Transkulturní komunikace* v prezenční i kombinované formě. Katedra každý rok poskytuje vzdělání v oboru teologie dvěma až třem desítkám uchazečů.

Podle zpráv Rádía Vatikán
a České biskupské konference

Kanonizace Jana XXIII. a Jana Pavla II.

„Blahoslavené Jana XXIII. a Jana Pavla II. zapisujeme do seznamu svatých a ustanovujeme, aby jim v celé církvi byla prokazována zbožná úcta.“

Těmito slovy v neděli 27. dubna 2014 papež František kanonizoval Jana XXIII. a Jana Pavla II. Oba byli svatořečeni současně a za přítomnosti úřadujícího Svatého otce Františka i emeritního papeže Benedikta XVI. Událost, která nemá v dějinách církve obdoby. Odpovídal tomu také zájem Božího lidu.

Být na kanonizační liturgii přímo na Svatopetrském náměstí nebo aspoň na ulici Via della Conciliazione však nebylo vůbec zadarmo. Vstupenkou byla pro většinu přítomných noc strávená doslova na dlažbě. Na náměstí sv. Petra a v přilehlých ulicích se kanonizace účastnilo 500 tisíc lidí, dalších 300 tisíc sledovalo přímý přenos z velkoplošných obrazovek na různých místech Říma.

Již od soboty začaly v ulicích města - a především poblíž Vatikánu - přibývat lidé, kteří o sobě hned na první pohled věděli, proč přišli. Byli to většinou mladí, ale nechyběli ani nemocní lidé na invalidních vozících; nejrozmanitějších národností. Všichni s trpělivým odhodláním, vybaveni karimatkami i spacáky, aby mohli přenocovat pod širým nebem, třebaže předpovědi počasí věstili déšť, a zdálo se, že nebe jim dává za pravdu. V ovzduší však převažovala usebranost, která jemně zastírala radost a dobrou náladu přítomných. Věřící spojovalo slavnostní očekávání. Na tvářích každého bylo patrné, že ví, co jej čeká i co chce: modlit se za své drahé, děkovat Bohu a setkat se s Kristem.

Samotná liturgie v latinském jazyce začala v 10 hodin dopoledne. Koncelebrovalo při ní 150 kardinálů, mezi nimiž byl také Benedikt XVI., a dalších 700 biskupů z celého světa. Z České republiky to byli kardinálové Duka a Vlk, arcibiskup Graubner a biskup Vokál. První čtení bylo italsky, druhé polsky. Po - latinsky a řecky - zpívaném evangeliu následovala homilie papeže Františka.

Papež František při obřadu kanonizace

„Svatý Jan XXIII. a svatý Jan Pavel II. měli odvahu dívat se na Ježíšovy rány, dotýkat se Jeho probodnutých rukou a otevřeného boku. Neostýchali se Kristova těla, nepohoršovali se nad Ním a Jeho křížem; nestyděli se za tělo bratra (srov. Iz 58,7), protože v každém trpícím člověku spatřovali Krista. Byli to dva odvážní muži plní odhodlanosti Ducha svatého a vydali církvi a světu svědectví o Boží dobrotě a Božím milosrdenství.“

Byli to kněží, biskupové a papežové 20. století. Poznali jeho tragédie, ale nepodlehli jim. Mocnější v nich byl Bůh, silnější byla víra v Ježíše Krista, Vykupitele člověka a Pána dějin; silnější v nich bylo Boží milosrdenství, které se vyjevuje v těchto pěti ranách; silnější byla mateřská blízkost Mariína.“

Kristovy rány ukazují, že Bůh je láska

V začátku kázání Svatý otec komentoval evangelium, které popisovalo setkání apoštola Tomáše s Ježíšem. *„Ježíšovy rány jsou trvalým znamením Boží lásky k nám a jsou nezbytné k víře v Boha. Nikoli k víře v to, že Bůh existuje, ale k víře v Boha, který je láska, milosrdenství a věrnost. Svatý Petr s použitím Izaiášových slov píše křesťanům: 'Jeho ranami jste uzdraveni',“* uvedl papež.

Svatí Jan XXIII. a Jan Pavel II. se těchto ran dotýkali zblízka: *„Měli odvahu dívat se na Ježíšovy rány, dotýkat se Jeho probodnutých rukou a otevřeného boku. Neostýchali se Kristova těla, nepohoršovali se nad Ním a jeho křížem; nestyděli se za tělo bratra, protože v každém trpícím člověku spatřovali Krista.“*

„Komunismus zničil Jan Pavel II.“

František také připomněl pohnuté události XX. století, kterých byli oba svatí papežové svědky. Zkušenost s ranami

Na vatikánské Svatopetrské náměstí dorazily statisíce poutníků z celého světa

Papež František přebírá relikvii Jana Pavla II. od Floribeth Moraové z Kostariky, kterou trápilo neoperovatelné aneurisma a uzdravila se po modlitbě k Janu Pavlovi II.

ukřížovaného a vzkříšeného Krista jim však v těchto událostech dodávala naději. „Poznali tragédie tohoto století, ale nepodlehli jim. Mocnější v nich byl Bůh, silnější byla víra v Ježíše Krista, Vykupitele člověka a Pána dějin; silnější v nich bylo Boží milosrdenství, které se ukazuje v těchto pěti ranách; silnější byla mateřská blízkost Mariina,“ řekl František a dodal, že právě milosrdenství a láska je jádrem evangelia. (Plné znění promluvy přinášíme výše.)

K těmto slovům Svatého otce možno ještě připomenout, že s II. světovou válkou se Jan XXIII. setkal v jihovýchodní Evropě, kde koordinoval pomoc pronásledovaným občanům židovské národnosti. Odhaduje se, že v tomto období pomohl až 25 tisícům Židů. I za doby nástupu socialismu podnikal diplomatické kroky ke zmírnění napětí na evropském kontinentu.

Jan Pavel II. pak měl výrazný vliv na pád komunismu v Evropě. Jak uvedl postulátor procesu jeho svatořečení Slawomir Oder, někdejší tajemník ÚV KSSS Michail Gorbačov při jedné příležitosti prohlásil: „Komunismus jsem nezničil já, ale Jan Pavel II.“ A v roce 1992 poslal Gorbačov do Vatikánu dvoustránkový dopis nazvaný *O římském papeži*, v němž vyjadřuje přesvědčení, že to byl právě papež, kdo rozhodujícím způsobem změnil směřování dějin.

„Nedošlo by k naplnění, kdyby nebylo polského papeže, který je také otcem Solidarity a duchovním tvůrcem změn, které jsme mohli prožívat a které bychom měli učinit součástí našeho života, bránit je a nikdy se jich nevzdat. Především my, občané České republiky, ať věřící nebo nevěřící, máme důvod být Janu Pavlu II. vděční,“ okomentoval historický přínos polského papeže pro Český rozhlas kardinál Dominik Duka.

Mnichovský arcibiskup Reinhard Marx, který je jedním z osmi kardinálů, jež pomáhají papeži Františkovi s reformou konstituce *Pastor bonus* o římské kúrii, v této souvislosti za-

se připomněl slova Jana Pavla II., která pronesl v roce 1996 u Branderburské brány: „Žádná svoboda není bez lásky. Člověk je povolán ke svobodě. Plnost a dokonalost této svobody má jméno: Ježíš Kristus.“

Nyní se vraťme k slavnostní mši svaté. Prakticky po celou bohoslužbu visely nad městem temné mraky, ale naštěstí zůstalo jenom u toho. Snad jakoby na důkaz, že nad nimi panuje větší moc, která je účinná díky novým přímluvcům...

Svaté přijímání podávalo 700 kněží nejenom na Svatopetrském náměstí ale i podél celé ulice Via della Conciliazione. Po svatém přijímání papež František znovu oslovil účastníky bohoslužby a mimo jiné řekl:

„Jsem vděčný všem, kdo se s obrovskou velkodušností podíleli na přípravě těchto památných dnů: římské diecézi spolu s kardinálem Vallinim, římskému magistrátu v čele s přímátorem Ignaziem Marinim, pořádkovým silám a různým organizacím, asociacím a početným dobrovolníkům. Díky vám všem!“

Zdravím všechny poutníky tady na Svatopetrském náměstí, v přilehlých ulicích a dalších místech Říma, jakož i všechny, kteří s námi byli spojeni prostřednictvím rozhlasu a televize! Děkuji ředitelům a pracovníkům médií, která umožnila tolika lidem účast. Zvláštní pozdrav patří nemocným a starým lidem, kterým byli noví světcí obzvláště nablízku.“

Samotná kanonizační liturgie trvala něco přes dvě hodiny. Hned po jejím skončení šel papež František - podobně jako na jejím začátku - pozdravit nejprve Benedikta XVI. Potom zdravil osobně jednotlivé členy 122 státních delegací. Jako první přišel prezident Itálie Giorgio Napolitano s chotí, potom polský prezident Bronisław Komorowski s manželkou a pak španělský král Juan Carlos s královnou Sofií. Po nich následovalo dalších 21 hlav států a 10 premiérů. Nechyběli ani prezident Evropské unie a předseda Evropské komise. Českou republiku reprezentoval předseda Poslanecké sněmovny, Jan Hamáček, ministr kultury Daniel Herman a ministryně spravedlnosti Helena Válková.

Již během osobních pozdravů Petrova nástupce s čelnými představiteli veřejného života přijel před pódium známý papežský džíp, z čehož mohli ostatní účastníci vytušit, že se papež vydá pozdravit také je. Vydrželi na tento okamžik

Papež František se zdraví se svým předchůdcem Benediktem XVI.

čekat téměř hodinu. Potom papež nastoupil do džípu a vydal se na objížděku mezi sektory na Svatopetrské náměstí, projel celou ulici Via della Conciliazione až k Andělskému hradu. Tři čtvrtě hodiny je pak cestou tam i zpět provázelo nadšení věřících, ujištěných o tom, že se nebe dotýká země, protože byli svatořečení pastýři, kteří jim byli na zemi důvěrně blízcí.

Poselství papeže Františka, kde polské církvi děkuje za dar Jana Pavla II.

Papež František pozdravil krajany Jana Pavla II. ve zvláštním videoposelství, které ve čtvrtek 24. dubna večer odvysílaly polská státní televize a rozhlas. Přinášíme jeho plně znění:

Drazí krajané Jana Pavla II.,

Svatořečení onoho velkého člověka a papeže, který se zapsal do dějin pod jménem Jan Pavel II., je zcela blízko. Jsem šťastný, že jsem byl povolán k tomu, abych vyhlásil jeho svatost o nadcházející neděli Božího milosrdenství a v závěru velikonočního oktávu. Stejně jako všichni členové Božího lidu jsem Janu Pavlu II. vděčný za jeho neúnavnou službu, za duchovní vedení, za to, že církev uvedl do třetího tisíciletí víry, a za jeho mimořádné svědectví svatosti.

Papež Benedikt XVI. před třemi lety, v den blahorečení svého předchůdce, správně poznamenal, že Jan Pavel II. sám činil jako první to, co po všech žádal – tedy aby neměli strach a otevřeli bránu Kristu. „Otevřel Kristu společnost, kulturu, politická a ekonomická zřízení, a gigantickou silou, kterou dostával od Boha tak obrátil tendenci, která se mohla jevit jako nezvratná. Tento znamenitý syn polského národa svým svědectvím víry, lásky a apoštolské odvahy, plným lidské vnímavosti, pomohl křesťanům na celém světě, aby se nebáli být křesťany, patřit do církve a hlásat evangelium. Jedním slovem: pomáhal nám nelekát se pravdy, poněvadž pravda je zárukou svobody“. (Homilie Benedikta XVI., 1. květen 2011). S těmito slovy se plně ztotožňuji.

Všichni víme, že Karol Wojtyła předtím, než se vydal cestami celého světa, vyrůstal ve službě Kristu a církvi ve své polské vlasti. Tam se utvářelo jeho srdce, které později nabralo šíři univerzálního rozměru, nejprve účastí na druhém Vatikánském koncilu a zejména pak po 16. říjnu 1978. Rozšířilo se, aby v něm našly místo všechny národy, jazyky a kultury. Jan Pavel II. se všem stal vším.

Děkuji polskému lidu a polské církvi za dar Jana Pavla II. Tento dar obohatil nás všechny. Jan Pavel II. nás nadále inspiruje. Jsou podnětná jeho slova, spisy, gesta, styl služby. Je podnětné jeho utrpení, které prožíval v hrdinské naději. Je podnětná jeho naprostá odevzdanost Kristu, Spasiteli lidí, a Matce Boží.

Při nedávné návštěvě polských biskupů u prahů apoštolských, *ad limina Apostolorum*, jsem zdůraznil, že polská církev má nadále velký potenciál víry, modlitby, milosrdné lásky a křesťanské praxe. Upozornil jsem na pastorační výzvy, které kladou rodina, mladí lidé, chudí lidé, povolání ke kněžství a zasvěcenému životu. Doufám, že

Tělo sv. papeže Jana XXIII. ve skleněné rakvi v bazilice sv. Petra ve Vatikánu

svatořečení Jana Pavla II. a také Jana XXIII. dodá nový impuls každodenní a vytrvalé práci církve ve vaší vlasti. Těší mne skutečnost, že, dá-li Bůh, za dva roky vaši zem poprvé navštívím u příležitosti Světových dní mládeže 2016.

Všechny vyzývám, aby hluboce prožívali svatořečení blahoslavených Jana Pavla II. a Jana XXIII... Zdravím všechny krajany Jana Pavla II., včetně těch, kteří nejsou součástí katolické církve. Všechny vás nosím ve svém srdci. Kéž vám všem Bůh žehná!

Papežův list krajanům Jana XXIII.

Svatost Jana XXIII. je pro církev velkým darem, napsal papež František v dopise zaslaném před kanonizací deníku *Eco di Bergamo*, s nímž papež Roncalli jako kněz spolupracoval.

„Vím, jak velmi máte rádi papeže Jana a jak on měl rád svůj kraj - píše Svatý otec. Od chvíle, kdy byl zvolen papežem se město Bergamo a Sotto il Monte proslavilo na celém světě a ještě dnes, po více než padesáti letech, jsou spojována s úsměvem jeho tváře a jeho otcovskou něhou.“

Navzdory proměnám, kterými prošel svět a novým úkolům křesťanského společenství může jeho „dědictví i dnes inspirovat církev povolanou žít jemnou a útěšnou radostí z evangelizace, doprovázet cestu každého člověka, být „vesnickou studnou“, z níž mohou všichni vážit čerstvou vodu evangelia. Obnova, jak ji chtěl II. vatikánský koncil – pokračuje papež – otevřela novou cestu a je zvláštní radostí, že ke kanonizaci papeže Roncalliho dochází společně se svatořečením bl. Jana Pavla II., který během svého dlouhého pontifikátu tuto obnovu dále rozvíjel.“

Papež vyjadřuje přesvědčení, že také občanská společnost bude vždy v životě bergamského papeže nacházet inspiraci a hledat nové způsoby jak budovat soužití založené na věčných hodnotách bratrství a solidarity.

„Prosím vás, abyste se za mne modlili – uzavírá papež František. – Ujišťuji vás, že i já budu na vás pamatovat v modlitbě, zejména na trpící a nemocné, na městskou nemocnici, kterou jste pojmenovali po papeži Janovi, a na diecézní seminář, který byl tak drahý jeho srdci.“

Kázání papeže Františka při mši svaté s kanonizací Jana XXIII. a Jana Pavla II.

Jádrem této neděle, kterou končí Velikonoční oktáv a kterou Jan Pavel II. ustanovil svátkem Božího milosrdenství, je *pět oslavených ran Ježíše zmrtvýchvstalého*.

Ukázal je hned poprvé, když se zjevil apoštolům večer prvního dne po sobotě, v den Zmrtvýchvstání. Ten večer tam ale nebyl Tomáš a když mu apoštolové řekli, že viděli Pána, odpověděl, že neuvidí-li a nedotkne-li se oněch ran, neuvěří. Osm dní poté se ve večeradle zjevil Ježíš mezi učedníky znovu, a Tomáš tam byl také. Ježíš se obrátil k Tomášovi a vyzval jej, aby se dotknul Jeho ran. A tehdy tento upřímný člověk, zvyklý ověřovat si vše osobně, poklekl před Ježíšem a řekl: „Pán můj a Bůh můj!“ (Jan 20, 28).

Ježíšovy rány jsou *pohoršením pro víru*, ale jsou také *potvrzením víry*. Proto na Kristově oslaveném těle tyto rány nemizejí, ale zůstávají. Jsou totiž trvalým znamením Boží lásky k nám a jsou *nezbytné k víře v Boha*. Nikoli k víře v to, že Bůh existuje, ale k víře v *Boha, který je láska, milosrdenství a věrnost*. Svátý Petr s použitím Izaiášových slov píše křesťanům: „jeho ranami jste uzdraveni“ (1 Petr 2, 24; srov. Iz 53, 5).

Svátý Jan XXIII. a svátý Jan Pavel II. *měli odvahu dívat se na Ježíšovy rány, dotýkat se Jeho probodnutých rukou a otevřeného boku*. Neostýchali se Kristova těla, nepohoršovali se nad Ním a Jeho křížem; nestyděli se za tělo bratra (srov. Iz 58,7), protože v každém trpícím člověku spatřovali Krista. Byli to dva odvážní muži plní *odhodlanosti* Ducha svatého a vydali církvi a světu svědectví o Boží dobrotě a Božím milosrdenství.

Byli to kněží, biskupové a papežové 20. století. Poznali jeho tragédie, ale nepodlehli jim. Mocnější v nich byl Bůh, silnější byla víra v Ježíše Krista, Vykupitele člověka a Pána dějin; silnější v nich bylo Boží milosrdenství, které se vyjevuje v těchto pěti ranách; silnější byla mateřská blízkost Mariina.

V těchto dvou mužích rozjímajících Kristovy rány a dosvědčujících Jeho milosrdenství přebývala „*živá naděje*“, společně s „*nevýslovnou a zářivou radostí*“ (1 Petr 1, 3.8). Naděje a radost, které Kristus dává svým učedníkům a které jim nic a nikdo nemůže odejmout. *Velikonoční naděje a radost*, které prošly palčivou zkouškou odříkání, sebezapření a přiblížení ke hříšníkům až do krajnosti, do omrzení z hořkosti onoho kalichu. Tuto naději i radost obdrželi oba papežové darem od Zmrtvýchvstalého Pána a v hojnosti je rozdávali Božímu lidu, jehož věčného uznání se jim dostalo.

Touto nadějí a touto radostí dýchala *první obec věřících* v Jeruzalémě, jak podávají Skutky apoštolů (Sk 2, 42-47). Je to společenství, které *žije podstatu evangelia*, totiž lásku, milosrdenství, v jednoduchosti a bratrství.

A takový je obraz církve, který měl před sebou Druhý vatikánský koncil. Jan XXIII. a Jan Pavel II. spolupracovali s Duchem svatým na *obnově a zdnešnění (aggiornamento) církve podle její původní fyziognomie*, kterou jí v průběhu staletí propůjčili svatí. Nezapomínejme, že právě svatí po-

souvají církev vpřed a umožňují její růst. Svoláním koncilu svatý Jan XXIII. prokázal vnímavou *poddajnost Duchu svatému*, nechal se vést a byl pro církev pastýřem, vedeným vůdcem, vedeným Duchem svatým. To byla jeho obrovská služba církvi a proto o něm rád přemýšlím jako o *papeži, který byl poddaný Duchu svatému*.

Svátý Jan Pavel II. byl v této službě Božímu lidu *papežem rodiny*. On sám jednou řekl, že by chtěl být připomínán jako papež rodiny. S potěšením to zdůrazňuji v souvislosti se *synodem o rodině a s rodinami*, synodem, při kterém nás on z nebe zajisté provází a podporuje.

Kéž se oba noví svatí pastýři Božího lidu přimlouvají za církev, aby v pastorační službě rodině během těchto dvou let konání synodu byla *poddajná Duchu svatému*. Kéž nás oba učí nepohoršovat se nad Kristovými ranami a pronikat do tajemství Božího milosrdenství, které vždy doufá a vždy odpouští, protože vždycky miluje.

Děkovné bohoslužby za kanonizaci Jana XXIII. a Jana Pavla II.

V pondělí 28.dubna 2014 dopoledne se na Svatopetrské náměstí vrátili účastníci nedělní kanonizace Jana XXIII. a Jana Pavla II. Kardinál Angelo Comastri, archipresbyter vatikánské baziliky, zde přibližně pro 80 tisíc poutníků, většinou polské národnosti, slavil eucharistii na poděkování za kanonizaci Karola Wojtyly. Spolu s kardinálem Comastrim koncelebroval také krakovský arcibiskup, kardinál Stanislav Dziwisz, bývalý osobní sekretář papeže Wojtyly: „*Jménem svých rodáků děkuji Itálii a všem jejím obyvatelům za to, jak srdečně před lety přijali Karola Wojtylu, jako biskupa a papeže, který přišel do Říma ze „vzdálené země“.* Itálie se mu stala jeho druhou vlastí. Dnes jí Jan Pavel II. *zajisté shůry žehná stejně jako Polsku a celému světu. V jeho srdci měly místo všechny národy, kultury a jazyky.*“ Řekl kardinál Dziwisz účastníkům děkovné bohoslužby na Svatopetrském náměstí. „Světcí po nás nežádají, abychom jim aplaudovali, ale abychom je následovali v jejich úsilí o svatost,“ citoval ve své homilii kardinál Comastri slova v nedělní kanonizovaného Jana Pavla II.

Podobnou děkovnou bohoslužbu slavil pro rodáky papeže Roncalliho v římském kostele sv. Karla Boromejského bergamský biskup Francesco Beschi: „*Papež Jan měl dar probudit svým slovem, gestem a učením v každém člověku to nejlepší a jak řekl papež František, byl poddán Duchu svatému a proto svolal koncil. Mluvit proto o papeži Janovi znamená neustále a znovu čerpat z této velké církevní zkušenosti, která vyznačuje cestu k budoucnosti.*“ řekl bergamský biskup Beschi o sv. Janu XXIII.

Liturgické slavení památky sv. Jana XXIII. připadá na 11. října, což je den zahájení II. vatikánského koncilu a památka sv. Jana Pavla II. připadá na 22. října, den, kdy byl jako papež uveden do úřadu.

Podle zpráv Rádía Vatikán a
České biskupské konference

Vděčná vzpomínka

19. května 2014 si připomínáme třinácté výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Vojtěcha Jaroslava Víta OSB

Narodil se v Polici nad Metují v Čechách 2. února 1923.

V době 2. světové války vstoupil do benediktinského kláštera v Praze v Břevnově a zde 14. září 1945 složil řeholní sliby. V roce 1946 odešel na teologická studia do Belgie, kde byl 29. července 1951 vysvěcen na kněze.

Protože se po komunistickém puči nemohl vrátit do vlasti, odešel na misie do Afriky do tehdejšího Belgického Konga.

V roce 1961 přesídlil do Spojených států amerických.

Zde působil v duchovní správě u kostela sv. Prokopa v Chicagu, později spoluzakládal středisko Velehrad v blízkosti kostela sv. Anežky České, které později přenesl do Cicera ke kostelu Panny Marie Svatohorské.

Téměř 40 let zajišťoval českou duchovní správu pro naše krajany v exilu. Byl iniciátorem a 25 let šéfredaktorem českých novin Hlas národa.

Za svou práci v exilu byl vyznamenán prezidentem České republiky Václavem Havlem řádem T.G. Masaryka.

Po vykonané práci odešel na zasloužený odpočinek do Prahy a při své opětovné návštěvě USA byl 19. května 2001 povolán na věčnost.

Je pochován na klášterním hřbitově benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 18. května 2014 v 10.30 hod. dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi

*Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu*

Vtroucí vzpomínka

Letošního 30. května si připomínáme třetí výročí, kdy Pán života a smrti povolal na věčnost našeho milovaného manžela, tatínka, dědečka, bratra, švagra a strýce, pana

Ladislava Gajdu

Narodil se 26. června 1935 v obci Lanžhot nedaleko Břeclavi na jižní Moravě Františku Gajdovi a Marii roz. Škrobačkové. Měl ještě čtyři sourozence, sestry Boženu, Jiřinu a Marii a bratra Milana. V těžkých dobách po komunistickém puči 1948 byli nuceni s celou rodinou v roce 1950 opustit Československou republiku. Jeho otec pomohl nesčetnému množství lidí k útěku za hranice a byl při jedné z akcí zastřelen pohraniční stráží. Rodina Gajdova pobývala rok v uprchlickém táboře v Rakousku a za pomoci přátel se potom dostali do Kanady. Zde byl Ladislav nucen již od mladého věku 16 let těžce pracovat a pomáhat své mamince vydělávat na živobytí. Pracoval jako elektrikář u firmy Dehavyland a tato profese mu zůstala po celý život. V roce 1960 dostal nabídku na práci ve Spojených státech, kde pracoval jako elektrotechnik ve známé firmě Zenit, která vyráběla televizory. V roce 1961 se v Chicagu oženil s Věrou F. Kondrys a později měli tři děti, syny Františka a Milana a dceru Věru. Kromě své práce a rodiny měl také spoustu zálib. Byl dlouhá léta aktivním členem fotbalového klubu Sparta ABA Chicago, kde působil nejprve jako hráč a později jako trenér a funkcionář. Aktivně pracoval v Ústředně Moravských Spolků, kde zpíval, tancoval a po mnoho let vedl program Moravských dnů. Jeho odchod je pro tyto organizace trvalou ztrátou. Jeho láska, trpělivost a obětavost pro rodinu, přátele, fotbal a folklor zůstanou trvale nejen v srdci členů rodiny, ale též ve vzpomínkách široké krajanské veřejnosti. Ladislav Gajda byl též člověkem hluboce věřícím a praktickým katolíkem. Byl aktivním členem České katolické misie a se svou manželkou se velmi zasloužili o získání nového českého kostela v Brookfieldu a jeho rekonstrukci. Za celoživotní práci byl se svou manželkou vyznamenán v roce 2010 biskupem Mons. Petrem Esterkou medailí „Za službu církvi, vlasti a národu“. Zemřel tiše v odevzanosti do vůle Boží 30. května 2011. Je pochován na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, kde očekává slavné vzkříšení.

Mši svatou za něho budeme obětovat v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu v neděli 1. června 2014 v 10.30 hod. dopoledne

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě spolu s námi

Věra Gajda, manželka

František Gajda, syn

Milan Gajda, syn s rodinou

Věra Návrat, dcera s manželem Miroslavem

Božena Bílek, sestra s rodinou

Jiřina Jelinek, sestra s rodinou

Marie Kwilosz, švagrová s rodinou a ostatní příbuzní v Americe, Kanadě a v České republice

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocáb

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family
Tradition of Funeral service*

Úmrtní oznámení

*Všem přátelům a známým oznamujeme, že byla
Všemohoucím Bohem povolána na věčnost naše
milovaná maminka a sestra, paní*

Miloslava Hyvnarová

Paní Miloslava Hyvnarová, rozená Svobodová
se narodila 26. května 1927 v Praze.

Ve svých mladých letech se provdala za Dr. Václava Hyvnara,
se kterým prožila ve šťastném manželství v Clevelandu 52 roků.

Paní „Míla“, jak byla mezi krajany nazývána, byla velkou
oporou svého manžela Dr. Václava Hyvnara v jeho zaslužíle
a neúnavné politické činnosti, kterou vyvíjel mezi
národnostními skupinami z komunisty okupovaných zemí
a uplatňoval tak vliv protikomunistického boje
od Clevelandské radnice přes zastupitelství státu Ohio
až po federální vládu USA.

Paní Míla se zapojila také přímo do veřejné činnosti mezi
krajany jako členka Společnosti svatého Josefa #156,

České Katolické Unie a byla dlouholetou sekretářkou
Clevelandského Distriktu Národního Svazu Českých Katolíků.

Paní Míla zanechala nezapomenutelnou stopu svého působení
v Clevelandu také jako prezidentka

Českého Komitétu Velkého Clevelandu a jako po 12 roků
vydavatelka českého deníku „Nový svět“.

Paní Miloslava Hyvnarová zemřela 23. března 2014.

Rozloučení s ní se konalo 29. března 2014 dopoledne
v kostele Panny Marie Lurdské v Clevelandu.

Její tělesné pozůstatky budou převezeny do Prahy.

**Mši svatou za spásu její duše budeme obětovat
ve středu 14. května 2014 v 10.00 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu**

*Děkujeme všem, kdo si na ni vzpomenou
v modlitbě spolu s námi.*

Ludmila, dcera v USA

John, syn v USA

Štěpánka Svobodová, sestra v České republice
a ostatní příbuzní v Americe a České republice

Upřímná vzpomínka

*16. května 2014 tomu bude rok,
kdy nás navždy opustil
naš hodný manžel, tatínek,
dědeček a bratr, pan*

František Škubal

Narodil se 21. prosince 1924 na Moravě.

Emigroval nejprve do Austrálie a potom do USA.

Mnozí naši krajane ho znali jako pečlivého účetního,
který jim vedl účetnictví a zpracovával jim daňová přiznání.

Byl dlouholetým členem a funkcionářem Národního svazu

Českých katolíků, Náboženského a kulturního střediska
Velehrad a České misie, kde často navštěvoval bohoslužby.

Zemřel 17. května 2013 v nemocnici Loyola.

Pochován je na Českém národním hřbitově v Chicagu

**Mši svatou za něho budeme obětovat
v neděli 25. května v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu**

*Děkujeme všem, kdo si na něho
vzpomenou v modlitbě.*

Lili Škubalová, manželka

Sonia Škubalová, dcera

Frank Škubal, syn s rodinou

Česká Misie Vás srdečně zve na

RUMMAGE SALE

30. a 31. května 2014 od 9.00 AM do 5.00 PM

6. a 7. června 2014 od 9.00 AM do 5.00 PM

v areálu Českého kostela

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Nabízíme:

**Nábytek, šaty, hračky, sportovní potřeby,
domácí a kuchyňské potřeby, elektroniku
a mnoho dalších věcí.**

**Prosíme členy a přátele misie
o darování dalších vhodných věcí
pro tuto akci.**

Prosíme však, noste jen věci čisté a kvalitní,
co patří do odpadu vyhoďte hned doma.

Za pomoc předem děkujeme.

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Svědectví o přímlově

P. MUDr. Ladislava Kubíčka

Jmenuji se Ladislav Radoň, jsem 42letý tatínek 5 dětí. Dočasně v invalidním důchodě. Vyrůstal jsem a stále žiji na Valašsku, ve Vizovicích. Moje maminka mě i mé dvě sestry vedla k víře již od malička a tak jsem chodil ministrvat. Zažil jsem i „dobrodružství společenství“ v totalitním systému a to pod vedením Otce Jana - nynějšího arcibiskupa Mons. Jana Graubnera. Takže základy byly položeny pevně, start a směr jasný.

Ale přišla vojna, zaměstnání, svatba, děti a tím i starosti a nemalé finanční. To již po převratu. Zkoušel jsem různé podnikatelské záměry, abych se vyrovnal vrstevníkům, co již nabývali majetky, ale já dostával sebe i svou rodinu do dluhů a způsoboval nemalé starosti své ženě, která to těžce mlčky nesla. Nakonec přes různá zaměstnání jako skladník jsem se dostal k řízení nákladního vozu a tak tedy vykonával práci jako řidič mezinárodní kamionové dopravy. Tato práce mě nikdy moc nenaplnňovala spokojeností. Někde hluboko v genech mám asi po předcích zakódovaný vztah k hospodaření, k zemědělství, chovu dobytka. Tak jsem často při svých cestách tiše záviděl traktoristům, kombajnérům, no prostě všem, co měli co dočinění se zemědělstvím. To zvláště v zahraničí - Francie, Belgie.

V té době to s praktikováním víry nebylo nijak valné, spíš naopak velice vlažné. Moje manželka je katechetkou a aktivně se stará o různé věci ve farnosti. Nikdy mě ani nenapadlo se víc o víru zajímat a vše jsem omlouval svým zaměstnáním. Asi před 5 lety se mi dostala do rukou knížka o Otci Ladislavovi Kubíčkovi „Až k prolití krve“. Vzpomínám, že jsem v té době jel někam do jižní Francie. Než jsem odjel, tak mi tu knihu půjčila moje maminka se slovy, že je vynikající a mám si ji přečíst. Já jsem v té době četl maximálně bulvár, vlastně nikdy nic moc jsem nečetl, jen to, co musel. Na zadní straně knihy jsem si všimnul jméno - Otec Ladislav. Říkám si výborně - jmenovec, cestou se mrknu, co byl zač a hodil jsem knihu za sebe v kamioně na postel.

Trávil jsem víkend někde před Marseille na parkovišti s kolegy. Jeden z řidičů vyprávěl příběh, který se odehrál na čerpací stanici toho parkoviště asi před rokem. Nějaký náš kolega řidič ze Slovenska měl sebou 6letého syna, který spal v kamionu na horní posteli. Když zastavil na té čerpací stanici a šel si koupit pití, jeho auto chtěl někdo vykrást. Zloděj narazil na křičící dítě a tak ho umlčel a zabil a utekl. Po vyslechnutí celého příběhu jsem ten večer už nemohl spát. Uvědomil jsem si, že jsem občas sebou taky brával své dítě a jímala mě hrůza při té představě. Cítil jsem nutnost se za toho člověka modlit. A taky jsem vzal do rukou knihu o Otci Ladislavovi a celou jsem ji doslova přečetl.

A tehdy jsem vklouzl do područí O. Ladislava Kubíčka. Začaly se dít neskutečné věci. Vracelo se mi vše, co mě učil v mládí Otec Jan Graubner, společenství, která jsem prožil, obrovská touha po očistění duše a to razantní. Touha sblížit se s Bohem a modlit se. Cítil jsem blízkost O. Ladislava a to jsem netušil, co mě čeká. Svůj život jsem začal pomalu překopávat a O. Ladislav byl velikým učitelem.

Jezdili jsme s manželkou, pokud to šlo, na sv. Hostýn a tam vše svěřovali Panně Marii. Dělal jsem si radost tím, že jsem postupně kupoval všechny vaše publikace a cítil větší a větší potřebu něco „víc“ dělat. Dokonce jsem začal u nás v kostel pomáhat při vybírání do košíku, což bych ještě před nedávnem považoval za absurdní. Po vzoru Otce Ladislava jsem chtěl plnit Boží vůli a „to už ať je jakákoli“ gradovalo ve mně stát se rytířem Kristovým.

Stále jsem jezdil a ptal se: Pane co po mě žádáš? Vždyť víš, že mě to ježdění nebaví, tak rád bych dělal něco jiného, ale peníze jinak nevydělám. V té době jsem ještě hodně kouřil a měl problém se toho zlovyku zbavit. Tak zas tak trochu podle Otce Ladislava: Duchu svatý, když jsem tak slabý a nedokážu si sám s tím poradit, dávám Ti plnou moc mi to překazit! Jo to jsem si měl vše pořádně promyslet než jsem dal tuto „plnou moc“. Ovšem nelituji toho.

Neuplynula dlouhá doba a začínají se dít divné věci! Sám „nejvyšší režisér“ mi dává hlavní roli! Koncem roku 2010 se cítím dost špatně, jsem stále unavený. Vše připisuji mojí obezitě a přechozeným chřipkám.

Únor 2011. Vrátil jsem se z jízdy a navštívil jsem svého lékaře. Na druhý den mi po odběrech krve řekla známá, která pracuje v laboratoři, že je něco hodně špatně s mými výsledky. To již volal pan doktor mé manželce, že máme jet urgentně na hematologii do Zlína. Tam mi po sternální punkci sdělili pozitivní nálet akutní myeloidní leukemie. Okamžitě jsme odjeli do Brna a nastoupil jsem do Fakultní nemocnice Brno na hematatoonkologii. Vše se odehrálo tak rychle, že jsem si ani nestihl uvědomovat závažnost.

Jelikož byla nemoc v hodně pokročilém stádiu, dostal jsem ihned chemoterapii. Rychlá odpověď: Pane co po mě žádáš? Celá rodina i církevní rodina, naše společenství, i ti, které jsem ani neznal se za mě začali modlit. A vyprosili mi tolik milostí, že naplňují celý náš pokoj, kde jsme tři. Samozřejmě onkologicky nemocní. Dokážeme se smát a dělat si srandu. Jednoho staršího pána tak kolem 70 let nám přivezli na pokoj a on pak děkoval, že dostal úplně novou chuť se svou nemocí bojovat.

Já vím, že to Duch svatý váł plným proudem skrze všechny ty modlitby. Otec Ladislav stál při mně pořád! Já nevím

Otec Ladislav Kubiček vpravo s jednou mladou rodinou

jak, ale já ho stále cítil. Při druhé dávce chema jsem dostal vysoké teploty. Odvezli mne na Jednotku intenzivní péče. Dostal jsem zánět do plic a začal jsem tak trochu víc bojovat o život. Ležel jsem na dýchacích přístrojích a antibiotika nezabírala. Začaly mi kolabovat všechny životní funkce. Vzpomínám, že jsem se dotkl něčeho strašného, strašné bezmoci. Tehdy jsem prosil Otce Ladislava, ať už mi vyprosí

KONEC. Ať si mne už Pán zavolá. Víím, že všichni ještě zintenzivnili své modlitby a i Otec Ladislav mi jistě u Boha vyprosil, že tu mám být.

A tak jsem se začal lepšit a i antibiotika zabrala. Další milost od Boha - moje sestra mi mohla darovat kostní dřev. Takže další chemo a ozáření před transplantací. Na transplantacním pokoji - izolaci, byl Otec Ladislav při každé vizitě. Také musím připomenout, že mi pastorační asistentka nosila Pana Ježíše v eucharistii.

Nyní jezdím na kontroly a jsem stále v invalidním důchodu, ale ten mi asi brzy vezmou. Začal jsem u nás ve farnosti pomáhat jako kostelník, pořídil jsem si kozu jako začátek hospodářství. Ale aby to nebylo moc jednoduché, tak když už je relativně vše v pořádku, tak moje žena Hanka se sesypala a má určitý druh úzkostného stavu a je nutné to léčit léky, které již snad začínají zabírat. Ona v těch mých nejtěžších chvílích nabídla Bohu, že chce nést část mého kříže a On ji vyslyšel. Otec Ladislav nás to tak učí a ono to „funguje“! Velice rychle.

Jsem si 100% jist, že Otec Ladislav Kubiček mi vyprosil milost uzdravení. Víím, že by mnoho lidí protestovalo, že mne uzdravila moderní medicína, ale já děkuju Bohu, Otci Ladislavovi a všem přímluvcům za své uzdravení. Doufám, že Vás touto zkušeností nebudu obtěžovat, ale nemohl jsem jinak. Cítil jsem stále intenzivnější nutkání toto napsat.

Ladislav Radoň, Vizovice

Podle: <https://dubnanka.signal.cz>

Svědectví maminek dává jiným sílu pokračovat v modlitbách

„Pane, chválíme Tě, že jsi Bůh, který pozvedá slabé, uzdravuje nemocné, posiluje, dává útěchu, chceme Ti dát plnou důvěru, ať jsme v jakékoliv situaci – ať prožíváme krásný život nebo neseme kříž, který není k unesení, chvála Tobě Pane,“ chválila Boha před několika stovkami žen v aule Biskupského gymnázia na setkání maminek paní Oldřiška. A nebyla sama. Ve svědectví zazněla slova chvály k Bohu, který pomohl v těžké situaci, posílil a dal útěchu...

Paní Anděla má 7 dětí. Slovo Boží dříve moc nečetla, ale v Modlitbách matek se na něho vždycky těšila. Poznala jakou má sílu i na vlastní kůži.

„Měli jsme ránu v rodině a ještě máme, dcera se seznámila s ženatým mužem – byli jsme z toho zoufalí s manželem a vůbec nevěděli co dělat,“ svěruje svoje trápení. „Manželka toho muže, se kterým se dcera schází, mě začala obviňovat, že za to můžu já, pronásledovala mě SMSkami, nazývala strašnými

jmény. Za ně za všechny jsem se modlíla, ale po jedné velmi škaredé SMSce jsem byla zoufalá,“ vzpomíná Anděla. Náhodně si otevřela Písmo, potřebovala se uklidnit a prosila Boha, ať jí pomůže – v Písmu se jí otevřel Žalm 109, kde četla:

„Bože má chválo, nestav se hluchým, když se na mě rozevřela ústa svévolná a lstivá, zrádným jazykem mě napadají, slovy nenávisti mě zasypali, bojují proti mně bez důvodu, osočují mě za moji lásku, zatímco já se modlím, za dobro mě zavalují zlobou, za mou lásku nenávisť...“ – bylo mě jasné, že Pán Bůh mě chtěl odpovědět, velmi mě to posílilo i když to není ještě vyřešené, předávám všechnu tu bolest Bohu a prosím, aby jim dal poznat sebe, aby mohli svůj život upravit a došli poznání, že jejich vztah není dobrý,“ řekla paní Anděla.

Lenka od Kunštátu o zkušenosti s posledním těhotenstvím:

„Čekali jsme třetí dítě (před 5 lety), všechno bylo v pořádku, ale pak jsme dostali dopis od paní doktorky a já jsem tušila, že

to bude něco znamenat.“ Lence vyšly špatné výsledky testů, dítě by mohlo být postižené – Downův syndrom. Lékařka ji poslala na genetické vyšetření.

„Jela jsem tam s tím, že ať je to jak chce miminko bude. Odmítla jsem odběr plodové vody, šla jsem jen na ultrazvuk. Vcházela jsem do ambulance a slušně jsem pozdravila, ale lékařka hned na mě vyjela ironicky: „Vy se tady tak usmíváte, já jsem zvědavá jestli se budete usmívat, až budete rodit.“ Velice mě zarazil ten přístup – asi jsem jim překazila kšeft, protože jsem šla „jenom“ na ultrazvuk. Klepala jsem se celou dobu vyšetření, doktorka mi jen jezdila po bříše, neřekla půl slova, nevěděla jsem na čem jsem.

Potom mi suše a odměřeně oznámila: „Nic se tam neobjevilo, ale to neznamená, že tam nic nemusí být,“ povýšeně mě dala lístek od vyšetření. Jela jsem naprosto zhroucená domů, klečela jsem u dětí v pokojíčku a prosila Pannu Marii, pomoz mi, prosím, já to nezvládnou. Pak jsem usnula a zbytek těhotenství byl naprosto už v klidu, nepocítila jsem strach, holčička se narodila zdravá, bude mít 4 roky, dalo to do kupy i moji rodinu, měli jsme s manželem problémy, stmelilo nás to, důvěřovali jsme Bohu.“

Mamka 60 let, paní Jarmila.

Jako mladá chodila do kostela, ale vdala se a měla moc práce v zemědělství a na Pána Boha nebyl čas. Uběhlo 30 let. Zhroutila se a byla na tom zdravotně velice špatně. Stalo se to těsně před Vánocemi. Manžel byl zoufalý a šel do kostela se za svou ženu pomodlit. Paní Jarmila ležela v nemocnici na přístrojích, když najednou pocítila šílenou touhu po Bohu zrovna v tu dobu, kdy se za ní manžel modlil. Přišel jí říct, že se bude chodit do kostela modlit, aby se uzdravila. Paní Jarmila si vzpomněla na svoji maminku: „30 let se za nás modlila, 30 let se nic nedělo a pak si Bůh přivínil do své náruče naši celou rodinu...“

Inka Klimešová z Pardubic se podělila se svou radostí:

„U nás v rodině se adoptuje – stařenka, babička, teta a teď přišla řada na mě. Tak jak děti dorůstaly, měly 14 -15 let, řekla jsem manželovi, že máme doma jakýsi klid, mohli bychom si někoho adoptovat. Manžel byl proti: No jestli si chceš někoho adoptovat, tak já jdu z baráku. Nechala jsem tomu volný průběh. Dcera chodila na praxi do kojeneckého ústavu, opatrovala miminka a přišla jednou s tím, že to jedno je tam takové hodné, sedí, nic nechce a má 8 měsíců. Začali jsme si ho brát domů přes víkendy, v neděli večer odváželi, vztah tam narůstal víc a víc. Manžel byl vykulený, ale nic neříkal. Pak jsme plakali, když jsme ho odváželi i chlapeček plakal, tak manžel se mě ptal: Ty bys ho chtěla? A já že jo, tak on to dovolil! Od adopce nás odrazovala psychologka, že to bude vadit našim starším dětem. Já že ne, že ho mají rádi. Zrazovala nás dál: počkejte až budou vaše děti větší a najdou si partnery tak jim se to nebude určitě líbit! Partneri přišli, měli adoptovaného chlapečka rádi, on teď má 19 let a už pracuje a přinesl do naší rodiny mnoho radosti,“ usmívá se paní Inka.

Babička Alena z Prahy se odvážila na mikrofon přednést svoji zkušenost s Boží pomocí:

„Dceři se všechno dařilo. Dobře se vdala, oba vzdělání a všechno plánovali. Ve 33 letech si řekli budeme mít dítě. Dcera otěhotněla, ale chlapeček se narodil v 5 měsíci a vážil 0,90 kg. Uvědomila jsem si, že to nemůže přežít, i to kuře má víc jak on, aspoň kilo, ale on neměl ani kilo. Nepřijímal jídlo, lékaři nás připravovali na to, že zemře. Byla jsem v Kocliřově na duchovní obnově a ukázala jsem fotku malého vnoučka P. Vellovi. Na fotce byla jen spousta hadiček, bublina u pusy, tělíčko ani nepřipomínalo člověka. Prosila jsem P. Vellu: Mohl by jste se modlit za mého vnuka? On vložil ruce na fotku vnuka a prosil, aby všechno začalo fungovat jak má a výslovně řekl TED HNED. Volala jsme dceři a ta mi řekla, že Adámek přes hadičku začal přijímat jídlo, chvála Bohu, druhý den už krmili přes stříkačku mlékem, takže to fungovalo. A v Kocliřově byla skupina maminek z Brna a slíbily, že se za vnuka celý rok budou modlit, aby bylo všechno v pořádku. Tak jsem tady po roku a chci poděkovat, protože modlitba byla vyslyšena. Adámek vidí, slyší, běhá, tady je na obrázku, máme z něj velkou radost,“ doplnila šťastná babička.

Jana z Plzně:

„Mám 5 dětí, věřícího manžela, zdálo by se, že by to mohlo všechno fungovat, ale není to tak. Právě můj manžel a naše manželství je pro mě největším křížem, nefunguje to u nás jak by mělo a to se odráželo i na dětech. Vždycky, když jsem děti čekala, modlila jsem se za jejich víru, protože jsem poznala, že je to obrovský dar, nebyť víry tak tu nejsem. Měli jsme problémy se synem, odešel z domu, dva měsíce spal pod širákem, dával mi najevo to, co mě strašně bolelo. Předkládala jsem vše Bohu, v Modlitbách matek, vím, že má moc všechno změnit. Po 2 letech se vše obrátilo, syn dnes přijde a chápe moji nelehkou roli a některé moje postoje.“

Když jsme cítila, že nežije moc dobře v souladu se svým svědomím, připomínala jsem mu důležitou věc: I kdyby se v životě stalo cokoli, může se k Pánu Bohu vrátit a aby to bylo to poslední, čeho by se vzdal v životě. Člověk je na cestě, může se všechno otočit, ale těmito událostmi Bůh vede člověka k tomu, aby na něho spoléhal, aby se modlil a zůstal s ním ve vztahu, dává mu mnohem víc, než za co prosí a žasnu jak poslední dobou je skvělý režisér“ uzavírá Jana.

Na setkání Modliteb matek, které proběhlo začátkem září 2013 v Brně byla přítomná i Veronika Williams, zakladatelka tohoto hnutí. Není bez zajímavosti, že Česká republika byla první zemí, kterou Veronika před 12 lety navštívila, aby zde šířila Modlitby matek. Dnes je toto hnutí bez jakékoliv reklamy rozšířeno v 90 krajinách světa. Brožurka, podle které se matky modlí byla přeložena nedávno i do čínského, vietnamského a japonského jazyka.

Jana Ilčíková

Podle: <https://dubnanka.signal.cz>

Altheina poslední zpověď

Od roku 1986 do roku 1988 jsem byl kaplanem u sv. Jakuba v Port Arthuru v severoamerickém státu Texas a během jednoho roku jsem měl na starosti nemocné ve velké nemocnici St. Maria. Noční směna od 9 hodin večer do 6 hodin ráno mi nevalila, protože jsem byl mladý. Na seznamu z počítače jsem měl každý večer připraveny všechny pacienty, které jsem měl navštívit. Jednu pacientku z nich, Altheu Turner, nikdy nezapomenu. Již od začátku mého působení v nemocnici ležela v kómatu. Každý den po celý měsíc jsem ji navštěvoval bez toho, abych u ní viděl nějakou reakci. V semináři jsme se totiž učili, že pacienti v kómatu někdy přece jen vnímají určité věci, které se okolo nich dějí nebo říkají. Každý den jsem si sedl na její postel, řekl jsem své jméno, odkud jsem přišel, krátce jsem mluvil o tom, co se přes den stalo, a o počasí. Než jsem jí dal požehnání, pomodlil jsem se obvykle Otčenáš, Zdravas Maria a Sláva Otci.

Jednoho večera, po zvláště náročném dni ve farnosti, jsem dostal velmi dlouhý seznam pacientů. Unavený jsem si pomyslel: „Dnes večer Altheu vynechám, tak jako tak neví, že jsem zde.“ Ale zatímco jsem spěchal k ostatním pacientům, nepřestával jsem na Altheu stále myslet. Ve tři hodiny ráno, když jsem se chtěl vrátit do farnosti, přišlo mi na mysl: „Měl bych navštívit Altheu. Kdyby zrovna tuto noc zemřela, bude mě neustále pronásledovat myšlenka, proč jsem zrovna tuto noc k ní nezašel.“

Šel jsem k ní jen z pocitu povinnosti. Tu scénu nikdy nezapomenu. Úplněk zářivě osvětloval místnost a já začal svou běžnou rutinní promluvu – počasí, modlitby... Když už jsem končil, říkal mi vnitřní hlas: „Ona nebyla u zpovědi. Odpusť jí hříchy.“ V myšlenkách jsem odpověděl: „To je pravda! Co mě to jen napadlo, vyprávět jí tu o zprávách ze světa a zapomenout na to, přinést jí radostnou zvěst o Božím odpuštění!“

V mžiku jsem se probral, vzal jsem její ruku do své a řekl: „Altheo, jestliže jsi učinila nějaké hříchy, z kterých ses ještě nezpovídala, tak na ně nyní myslí. Za pár okamžiků ti dám rozhřešení z tvých hříchů.“ Chvilku jsem v tichosti čekal, modlil jsem se úkon kajcnosti a vztáhl nad ní ruce, přičemž jsem vyslovil rozhřešení.

Najednou se Althea probudila, hned se na posteli posadila a pohlédla přes celou místnost na kříž, který visel na protilehlé zdi. Vztáhla ruce, jako když se s někým vítá, a vykřikla hlasitě jediné slovo: „Ježíši!“ Nádherný úsměv rozzářil její obličej, než se opět sesunula na polštář a zemřela.

Nebyl jsem schopný slova, byl jsem přemožen, ale strach jsem neměl. Bylo mi jasné, že Bůh nedovolil Althei z nějakého důvodu zemřít, dokud nebude osvobozena z pout, která ji ještě svazovala s touto zemí. A poprvé jsem skutečně pochopil onu plnou kněžskou moc: jako Boží zástupce spolu s ním lidi usmířovat. Několik minut jsem tam ještě jen tak seděl a rozjímal nad tímto velkým tajemstvím hříchu a odpuštění.

O několik dní později, po pohřbu, se mi představila Altheina sestra a řekla: „Jako děti jsme se učily modlit se o dobrou smrt, o dar moci zemřít v Boží milosti. Personál nemocnice mi sdělil, že jste byl u Althey, když zemřela. Chci jen, abyste věděl, jak jsem za to vděčná.“

*P. Timothy Deeter
Z Dienst am Glauben
Překlad podle Světa*

Modlitba za kněze se svatým farářem z Arsu

Pane Ježíši Kriste,
se svatým farářem z Arsu
svěřujeme Ti: všechny kněze,
které známe,
všechny, se kterými jsme se setkali,
všechny, kteří nám pomohli,
všechny, které nám dnes dáváš
jako duchovní.

Ty jsi každého zavolal jeho jménem;
za každého Ti děkujeme
a za každého Tě prosíme:
ochraňuj je ve věrnosti svému jménu;
Ty, který jsi je posvětil,
aby byli pastýři ve Tvém jménu;
propůjč jim sílu, důvěru a radost
při plnění jejich poslání,
při patření na Tvoji tvář.

My víme dobře,
že jsi zvolil slabá stvoření,
aby si sami nic nepřivlastňovali:
A proto je svěřujeme Tobě,
aby se spoléhali především na Tebe.

Eucharistie, kterou slaví,
ať je podpírá a dodává jim síly,
aby se společně s Tebou
zastávali nás, duší;
ať jsou ukryty
ve Tvém milosrdném srdci,
aby byly vždycky svědectvím
Tvé ochoty odpouštět.

Kéž by Otce opravdu uctívali,
aby nám ukazovali
cestu pravé zbožnosti.
Otče, spolu s nimi, s kněžími,
obětujeme se v Kristu za církve;
aby byli misionáři v dechu
Tvého Svatého Ducha;
uč nás, abychom je milovali,
vážili si jich a přijímali je
jako dar z Tvé ruky,
abychom společně ještě více
dokonali Tvé dílo
ke spáse všech.
Amen.

*Modlitební kniha
Jana Marii Vianneye*

Svatá Matróna (1881-1952)

Svatá Matróna je ruskou ortodoxní smírnou duší, která se celý život modlila a trpěla za svůj národ. Podobná ohnivému sloupu uchovala si neotřesitelnou víru v Boží lásku během krutého komunistického pronásledování křesťanů, stejně tak jako při útoku démonických sil. Pomohla tisícům lidí, kteří u ní hledali radu, uzdravovala nemocné, osvobozovala ty, kdo byli trýzněni zlým duchem, a hovořila o věcech budoucích, jako by četla v otevřené knize.

Matróna Dmitrijevna Nikonova se narodila v roce 1881 v malé vesničce Sebino, vzdálené 280 km jižně od Moskvy. Byla čtvrtým dítětem chudé selské rodiny. Před narozením měla její matka Natálie prorocký sen, v němž viděla, jak se jí na ruku posadil bílý pták s lidskou tváří, oči měl zavřené. Symboliku tohoto snu pochopila, až když se jí narodila dcera - slepá, se zavřenými očními víčky. Chudá rodina nedala postižené dítě do ústavu, jak bylo tehdy zvykem, ale s láskou se o slepé děvčátko starali doma.

Rodiče si brzy všimli, že jejich malá dcera se ráda modlí. I když byla úplně slepá, s Pannou Marií a se svatými zobrazenými na ikonách si vykládala tak živě, jako by je viděla stát přímo před sebou. Matróna ráda chodila s rodiči na bohoslužby do nedalekého kostela. Měla tam své místo, hned u vchodu v levém rohu. Tam stála nehybně jako sloup i několik hodin a z paměti, čemuž se všichni divili, zpívala spolu se sborem liturgické zpěvy.

Žel, děti z vesnice neměly s nevidomou Matrónou soucit. Zatímco by si Matróna s nimi ráda hrála, ony se jí vysmívaly, šlehalo toto bezmocné dítě kopřivou anebo ji posadily do příkopu a bavily se tím, jak se s námahou snažila z něj dostat. A tak aby se vyhnula jejich výsměchu a zlému zacházení, Matróna se stáhla a hrála si doma sama.

Mimořádné utrpení – mimořádné milosti

K její slepotě se přidala ještě i osamělost. Ale Bůh odměnil Matrónu už v dět-

ství výjimečnými milostmi. Jednoho dne napomenula maminka Natálie svou šestiletou dceru: „Proč nenosisš křížek, který jsi dostala při křtu?“ Malá si rozepla košilku se slovy: „Ale, mami, vždyť já mám svůj kříž zde,“ a ukázala na hrud'. O tom, co matka tehdy nemohla pochopit, vyprávěla Matróna později jedné své důvěrnici. Hovořila o tom, jak do jejich malé chatrče jednou přišel hladový starý muž a prosil o pohár vody. Matróna mu podala dřevěný hrneček s vodou. Stařec se napil, vrátil jí hrneček zpět a rukou se zlehka dotkl její hrudi. Přesně na tom místě se objevil kříž, který byl na její hrudi vnímatelný jako vyvýšenina dokonce ještě v roce 1998, kdy přenášeli její relikvie. Matróna si byla jistá, že to byl svatý Mikuláš, kdo ji tehdy navštívil.

Když měla osm let, začala nevidomá Matróna hovořit o věcech, o kterých se sama neměla odkud dozvědět. Ze začátku se jí vysmívali, ale když se stále víc věcí událo přesně tak, jak je toto nevidomé děvče předpovídalo, začali za ní přicházet lidé zblízka i zdaleka, aby ji prosili o radu. Této malé dívence, která však byla velká v modlitbě a ve snášení utrpení, dal Bůh také dar uzdravování, bilokace, konání zázraků, rozlišování duchů, osvobozování od démonů, ale především dar lásky ke každému člověku, který za ní přišel.

Ne každý to s ní myslel dobře. Tak se stalo, že když měla Matróna 17 let, po svatém přijímání se k ní přiblížila jistá žena, která jí nebyla přátelsky nakloněna. „Neuhnula jsem jí z cesty,“ vyprávěla Matróna, „jelikož jsem věděla, že Boží vůle je, abych vzala na sebe toto prokletí.“

Od toho dne Matróna nemohla chodit, protože se jí pokřivily nohy. Jelikož sama nesla toto trýznění a mnoho dalších démonických útoků a s trpělivostí to vše obětovala, mohla osvobozovat lidi z posedlosti a démonických pout. Matróna všechny napomínala: „Nesmíte se obracet na věštky anebo takzvané léčitele. Sice vám dají něco do pořádku, vaši duši však způsobí nevýslovné škody.“

Existuje jen málo fotografií, na nichž je Matróna zachycena ve své typické poloze, v tureckém sedu s překříženými nohama. Ochrnutá a nevidomá byla zcela závislá na Bohu a lidem byla vydána napospas. Ale právě tím, že tuto krajní bezmocnost snášela s velkou láskou, se z ní stala duchovní matka svého národa. Žila v nejkrajnější chudobě, dokonce často tréla velkou nouzí. Své utrpení snášela s hrdinskou odevzdaností, a tak se stala pramenem milosti pro mnohé.

Setkání dvou ohnivých pilířů

Dokud ještě mohla Matróna chodit, zvala ji čas od času její zámožná přítelkyně Lidija Jankova na poutě. Společně se modlily na hrobě svatého Sergeje Radoněžského, uctily svaté mnichy z Kyjevsko-pečerské lávry (těla těchto mnichů jsou uchovávána v rakvích a celá staletí zůstala neporušena) a v roce 1892 přišly i do Petrohradu. Tam byly na mši svaté, kterou slavil známý divotvůrce Jan Kronštadtský. Na konci liturgie vyzval tento svatě žijící kněz věřící, aby se rozešli a uvolnili cestu. Bez toho, že by děvče předtím někdy viděl, zvolal: „Matrónuško, pojď, pojď sem ke mně! Hle, toto je má následovnice, osmý pilíř Ruska!“

Nevíme, zda tehdy ještě 11 letá Matróna pochopila význam těchto slov v plném rozsahu. Ale během jejího života se ukázalo to, co prorokoval Jan z Kronštadtu (který je pro ruský národ tím, kým je Jan Maria Vianney pro Francouze).

Smírná duše v komunistické Moskvě

Když v roce 1925 vstoupili oba Matronini bratři Michail a Ivan do komunistické strany, stala se pro ně nesnesitelnou a nepřijatelnou přítomnost této jejich hluboce věřící sestry, která denně přijímala lidi, aby je slovem, ale i skutkem posílila ve víře. Navíc se obávali i represálií. Ze soucitu ke své rodině Matrona jako 44 letá opustila rodný dům a přestěhovala se ke své sestře do Moskvy.

Jako křesťanka nedostala povolení k pobytu, a proto musela často měnit své bydliště. Jelikož byla ochrnutá, přenášeli ji přátelé od příbuzných ke známým. Žila v chatrčích, ve studených místnostech a sklepech, často ve velmi bídných podmínkách. Vnitřní vnuknutí jí však vždy varovalo před blížící se razií tajné policie. Jen jednou nestihla před takovou akcí uniknout, ale tehdy jí Pán pomohl jiným způsobem. Když ji chtěl příslušník policie zatknout, zakřičela: „Utíkej rychle domů, stalo se neštěstí!“ Překvapivě ji hned poslechl a v bytě našel svou ženu s těžkými popáleninami, neboť od petrolejky jí začaly hořet šaty. Ještě se mu podařilo ji rychle dopravit do nemocnice, aby jí zachránili život. Když se ho potom ptali, zda konečně zatkl tu slepou, řekl: „Já tuto slepou nezatknou. Kdyby mě nevarovala, moje žena by už nežila.“

Matrona se musela spokojit s každým útlukem, který jí připravila Boží prozřetelnost. Nejbolestnější na tom bylo, že Pán od ní jako smírné utrpení žádal, aby snesla, že ji opatruje a stará se o ni žena, která se upsala ďáblu. Praktikovala černou magii a často byla opilá. Mnohokrát od ní Matrona nedostala ani jídlo. Právě v té době, která byla pro Matronu zvlášť bolestná, učinil Bůh mnoho výjimečných zázraků, mezi nimi i rozmnožování jídla. Jedna návštěvnice vypráví: Jednou, když mě Matrona pozvala, abych s ní pojedla, zeptala jsem se jí: „Matronuško, jak je možné, že obě jíme ze stejného hrnce a na talíři je stále stejný počet kousků?“ Tu mi světice odpověděla: „Ty se o to nestarej a jez!“

Navenek probíhal Matronin život klidně a jednotvárně. Každý den přijala okolo 40 návštěv, vždy sedíc s překříženými nohama. Pak se vsedě vzpřímila,

vztáhla ruce a žehnala tomu, kdo před ní klečel. Přitom se mu zlehka prsty dotkla hlavy, přežehnala ho a řekla pár slov, které právě potřebovala jeho duše. Pomodlila se a nechala ho odejít.

Každý den měla vyplněný starostmi a těžkostmi těch, kteří ji prosili o přímluvu a modlitbu. Až večer si dopřála vyčerpaná Matrona trochu odpočinku. Postavou malá

jako dítě, sedávala většinou obrácená na bok, podpírala se rukou a tak si na chvíli zdřímla. Ale většinou se v noci modlila.

Velmi brzy předpovídala revoluci, jak „budou plnit, ničit kostely a postupně rozeženou všechny věřící.“ Věděla o vyvraždění carské rodiny, ale i o tom, že nejmladší carova dcera Olga Románová se zachránila a že se ukrývá v malém neobývaném domečku v Petrohradě. Matrona našla důvěryhodnou osobu, která Olze potají nosila jídlo.

Nevidomá trpitelka utěšovala mnohé ženy, které po druhé světové válce čekaly na návrat svých mužů. Svým darem poznání uměla říci, zda dotyčný žije. Sama vyprávěla, jak byla během války v bilokaci na frontě a pomáhala vojákům.

Matronin odchod na věčnost a její působení z nebe

Pán dal Matroně poznat její hodinu smrti už tři dny předtím (2. května 1952). Z posledních sil, ale plná dobroty a lásky, se rozloučila s přáteli a návštěvníky. Těm, kteří byli plni starostí, slíbila: „Až zemřu, přicházejte k mému hrobu. Budu tam vždy přítomná, budu vám pomáhat a modlit se za vás tak, jako během svého života na tomto světě. Hovořte se mnou, svěťte mi své starosti a učinite to, co řeknu vaší duši.“

Svatá Matrona předpovídala: „Až zemřu, jen málo lidí bude navštěvovat můj hrob; jen ti, kteří jsou mi zvláště blízcí. Až zemřou oni, bude můj hrob zanedbaný, sotva se u něho někdo zastaví. Až o mnoho let později se o mně dozvědí a vzpomenu si na mě. Potom sem bude

Přátelé kolem zesnulé Matrony

národ proudit v zástupech, aby lidé ve svých trápeních hledali u mě pomoc. Budou mě prosit, abych se za ně modlila, a já všem pomůžu a všechny vyslyším.“

Přesně tak se i stalo. 1. května 1998, tedy 46 let po její smrti, byly relikvie svaté Matrony přeneseny do pravoslavného ženského kláštera Panny Marie Ochránkyně v Moskvě. Patriarcha Alexij II. Matronu v roce 2004 svatořečil. Od té doby začala proudit nekonečná řada poutníků k jejím relikviím a k jejímu hrobu na Danilově hřbitově. V centru Moskvy stojí návštěvníci v řadě celé hodiny, než konečně mohou vlastní starosti a prosby svěřit své matičce. A zkušenost ukazuje, že svatá Matrona nikomu svoji pomoc a ochranu neodepře. Je prokázán nespočet zázraků a vyslyšených modliteb a téměř denně se zde dějí další.

Tatána z Moskvy vyprávěla: „V létě 1994 se rozpadlo naše přátelství s jednou rodinou, s kterou jsme si byli vždy velmi blízcí. Byla jsem hluboce uražena a neměla jsem sílu odpustit. Přinesla jsem tedy tuto urážku k hrobu svaté Matrony. Když jsem ji tam prosila o pomoc, ve svém nitru jsem slyšela tato slova: „Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.“ (Jak 4,6) Potom jsem domů už nekráčela, ale téměř letěla. Moje srdce bylo očištěno, takže nyní jsme byla dokonce sama ochotná poprosit o odpuštění.“

MLADÝM

Cesta do pekla

„Babičko, já přijdu do pekla.“

Vnuk stál přede mnou a díval se na mě zděšeně, jako by opravdu zahlédl čerta, který si jde pro něj přes zahradu.

„Ale neříkej.“

„Je to hotovka.“

„Myslíš?“

Zdrceně zakýval.

Nepamatuji se, kdy jsem v poslední době viděla takhle lítostivého hříšníka.

Hříšníčka.

Čtyřletého hříšníčka.

„PROČ PŘIJDEŠ DO PEKLA?“

„Já jsem sněd povidla.“

„Povidla?“

Podíval se na mne tak provinile, jako kdyby mi oznamoval, že zavraždil rodiče, vypálil dům a k tomu ještě nechal pejska, aby snědl nedělní štrůdl.

„Kvůli tomu, že jíš povidla, nepříjdeš do pekla.“

„Ale já je ještě ukrad.“

„Ukrad?“

„Jak tady byli ti chlapečkové ze školky na oslavě mých narozenin, tak jsem našel ve spíži povidla. Moc jich nebylo. Ale já je těm chlapečkům přines a snědli jsme je.“

„No to se toho stalo,“ řekla jsem.

„Myslíš?“

„Maminka ti to odpustí.“

„Copak maminka.“

„Myslíš, že čerti ne?“

„Já nevím.“

Jako by mluvil o nějakém zákonu, který vůbec není směšný. Kradl. A bojí se. Maminky ne.

Bojí se... Čeho?

Jako by v lidech byl kdesi hluboko v duši uložený nějaký dávný zápis o trestu, o tom, že jisté věci se nevyplácejí.

Ale on se přece nemusí bát, že se dostane do pekla kvůli tomu, že lízal povidla.

„Maminka by ti ty povidla dala, kdybys jí o ně řekl.“

„Myslíš?“

Rozzářil se.

„Určitě.“

Rozeběhl se na zahradu a za chvíli jsem slyšela štěkot psa a jeho radostný hlásek, honili se, vnuk a štěně, na trávníku.

Děti si uvědomují hranice.

Děti si uvědomují, co se má a co se nemá, ještě nejsou tak vychytralé jako dospělí, aby si nacházeli výmluvy pro to, že dělají, co by dělat neměli.

Jistě... děti dělají v malém to, co ve velkém dělají dospělí. Zrovna jsem četla v novinách o člověku, který ukradl tři miliardy při nějaké spekulaci.

Má strach z následků?

Ne. Jednak utekl do nějaké jiné země a nikdo neví, do které, a pak si zaplatil výtečného advokáta.

Na zemi to bývá tak, že vyhrává ten, kdo má lepšího advokáta, jenže za hranicemi tohoto světa se zřejmě posuzuje všechno jinak...

Někdo ukradne tři miliardy. A nic si z toho nedělá.

A někdo vylíže ze sklenice povidla a bojí se pekla...

Možná jsem neměla tak zlehčovat tu krádež povidel. Možná jsem o tom neměla mluvit jako o maličkosti...

Kdo ví, kdy se rozlamují hranice řádu, někdy může stačit nepatrná věta, jakou dospělý vysloví...

A dítě si posune hranice svého jednání.

Krádež je krádež.

„Babičko, co mám udělat, abych to s těmi povidly nějak napravil?“

Zase stojí přede mnou.

Moje rozhrčení mu nestačilo.

Děti ještě mívají vědomí řádu, přirozeného řádu, možná si ho nesou z ráje, odkud nedávno na náš svět dorazily.

I když jsem ho chtěla hubovat, pohladila jsem ho.

„Vidíš tamhle tu švestku?“

„Jo.“

„Povidla se dělají ze švestek, víš to?“

„Samo.“

„Tak tam jdi a natrhej košíček těch švestek, já z nich nadělám povidla a dáme je mamince do spíže.“

Ten vděčný pohled nezapomenu...

Vzal košíček a utíkal.

Utíkal ke stromu trhat švestky, kdežto ten pán se třemi miliardami utíkal kdovíkam.

Možná ho jednou někdo, když ukradl povidla, neposlal trhat švestky.

Usmála jsem se té představě.

Ale kdo ví, možná tak směšná není..., kdo ví, jak to s tím tajemným pánem vlastně bylo...

Každá cesta začíná prvním krokem.

Cesta do ráje začíná prvním krokem...

Cesta do pekla začíná prvním krokem...

*Z knížky Eduarda Martina: Babičky a andělé
Vydalo Karmelitánské nakladatelství 2011*

Cesta světla - Via lucis

Všichni známe postní pobožnost křížové cesty, která ve 14 zastaveních přibližuje Ježíšovu cestu od Pilátova soudu přes smrt na Golgotě až k uložení jeho těla do hrobu. Cesta světla na ni navazuje a v dalších 14 zamyšleních nás vede od prázdného hrobu k Letnicím. Zmrtvýchvstálý, s nímž se na této cestě setkáváme, nám otvírá novou životní perspektivu.

Úvod

Chceme si uvědomit, jak naše cesta se Vzkříšeným osvětluje náš život. Snažme se nalézt ve Vzkříšení pramen pokoje, radosti a nového života.

Modleme se: Sešli na nás, Otče, svého Ducha světla, abychom pronikli do tajemství Velikonoc tvého Syna, který nám ukazuje pravý osud člověka. Prosíme, uschopni nás k lásce, abychom byli věrnými svědky tvého přechodu ze smrti do života. Amen.

1. zastavení - JEŽÍŠ VSTAL Z MRTVÝCH

Klaníme se ti, Vzkříšený Ježíši, a děkujeme ti.

Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.

Z evangelia podle Matouše:

„Anděl řekl ženám: Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojd'te se podívat na místo, kde ležel.“ (Mt 28,5-6)

Anděl oznamuje novinu života: „Nemějte strach!“ Člověk na to od vždycky čeká: smrt je mrtvá. Zazářil život. Je třeba, abychom se nechali znovu probudit touto zvěstí, aby se stala středem našeho srdce a celého našeho života.

Vzkříšený Ježíši, svět potřebuje znovu slyšet tvé evangelium. Učiň nás důvěryhodnými hlasateli této krásné zvěsti. Dej, ať myslíme jako ty, milujeme jako ty, sloužíme jako ty. Amen.

2. zastavení - UČEDNÍCI NACHÁZEJÍ PRÁZDNÝ HROB

Klaníme se ti, Vzkříšený Ježíši, a děkujeme ti.

Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.

Z evangelia podle Jana

„Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě. Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil.“ (Jan 20,6-8)

Dějiny by byly velmi smutné, pokud by onen Jeruzalémský hrob zůstal uzavřený s tělem Spravedlivého uvnitř. Bylo by to vítězství zla nad dobrem, vítězství ničeho nad bytím. Věříme, jako učedník Jan, v Boží všemohoucnost. Bůh může, neboť je mocný, Bůh chce, neboť je Otec, Bůh činí, neboť je věrný.

Jedině ty, vzkříšený Ježíši, znovu přinášíš do našeho života radost a dáváš nám vidět prázdný hrob. Dej, ať plně důvěřujeme všemohoucnosti tvé lásky, která přemáhá i smrt. Amen.

3. zastavení - VZKŘÍŠENÝ SE UKAZUJE MAGDALÉNĚ

Klaníme se ti, Vzkříšený Ježíši, a děkujeme ti.

Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.

Z evangelia podle Jana

Ježíš jí řekl: "Marie!" Obrátila se a zvolala hebrejsky: "Rabbuni", to znamená 'Mistře'. Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: "Viděla jsem Pána a toto mi řekl." (Jan 20,16.18)

Vzkříšený svěruje jedné ženě úkol hlásat hlasatelům nádhernou zvěst o zmrtvýchvstání. S bohatstvím svého ženství se žena v církvi stává tou, která předává radost a život.

Vzkříšený Ježíši, ty nás voláš, protože nás miluješ. Pomoz nám kráčet po cestách světa, v rodině, ve škole, v práci a hlásat to, co jsi nám svěřil - zprávu o životě. Amen.

4. zastavení - VZKŘÍŠENÝ NA CESTĚ DO EMAUZ

Klaníme se ti, Vzkříšený Ježíši, a děkujeme ti.

Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.

Z evangelia podle Lukáše

„Téhož dne se dva z nich ubírali do vsi jménem Emaus, která je od Jeruzaléma vzdálena asi tři hodiny cesty, A jak to v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi. A on jim řekl: Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.“

(Lk 24,13.15.25.27)

Ježíš řekl: „Já jsem cesta,“ tedy cesta Boha k člověku. A jako Vzkříšený se vydává na potměšlé stezky vnitřně rozervaného lidstva, aby se stal cestou člověka k Bohu. Ježíš, skrytý Bůh, se v Emauzích stává našim společníkem na cestě. Naslouchá, ptá se a pak vysvětluje. Dává nám poznat, že v Něj máme malou důvěru a že jsme ve své naději netrpěliví.

Zůstaň s námi, Pane. Večer pochybností a úzkostí svírá srdce každého člověka. Zůstaň s námi, Pane, neboť se připozdívá. A učiň z nás svědky svých velikonoc. Amen.

5. zastavení - VZKŘÍŠENÝ SE DÁVÁ POZNAT PŘI LÁMÁNÍ CHLEBA

Klaníme se ti, Vzkříšený Ježíši, a děkujeme ti.

Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.

Z evangelia podle Lukáše

„Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim. Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům.“ (Lk 24, 30-31)

Emauzy, to je pomalý proces poznání: dvěma učedníkům se otevírají oči při lámání chleba a víra dovršuje otevřenost srdce. Je třeba jít do školy Emauz. Pokaždé když otevíráme dveře srdce pro toto jiné, nepoznané, nacházíme otevřené dveře Božího srdce.

Pane slávy, pomoz nám připravovat naše slavení tím, že budeme umývat unavené nohy nejposlednějších, tím, že budeme přijímat do svého srdce a do svých domovů potřebné, kteří jsou tvým živým obrazem. Amen.

6. zastavení - VZKŘÍŠENÝ SE UKAZUJE DVANÁCTI

Klaníme se ti, Vzkříšený Ježíši, a děkujeme ti.

Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.

Z evangelia podle Lukáše

Když o tom mluvili, stál tu on sám uprostřed nich a řekl jim: "Pokoj vám." Řekl jim: "Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl? Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyť jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně." (Lk 24,36.38-39)

Vzkříšený je trpělivým Mistrem – slovem a gesty vede své přátele k přijetí pravdy o vzkříšení. Velikonoce nejsou mýtus, Vzkříšený je živý a je znamením živého Boha. Svět musí mít příležitost dotknout se ran z lásky v církvi Vzkříšeného. Dnešní člověk očekává, že potká svědky Vzkříšeného, specialisty na znamení.

Vzkříšený Ježíši, dej ať se s tebou setkáváme jako s Živým a osvobod' nás od přizraků, které si o tobě vytváříme. Uschopni nás, abychom byli tvými znameními, aby svět uvěřil. Amen.

7. zastavení - VZKŘÍŠENÝ DÁVÁ MOC ODPOUŠTĚT HŘÍCHY

Klaníme se ti, Vzkříšený Ježíši, a děkujeme ti.

Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.

Z evangelia podle Jana

Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromáždění za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: "Pokoj vám." Ježíš jim znovu řekl: "Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou." (Jan 20, 19.21-23)

Vzkříšený zde předává pokoj, šalom, odpuštění hříchů. Tak se dotýkáme samotného základu lásky, která obdarovává a odpouští. Člověk uhasil smysl života. A tak celý svět potřebuje pokoj. Dvě třetiny světa jsou plné bíd, ale je možné znovu povstat – církev Vzkříšeného má moc odpouštět naše hříchy uzavřenosti a sobectví.

Přijď, Duchu svatý, ty který jsi láskou Otce a Syna, a pohni nás ke spravedlnosti a pokoji, dej ať přejdeme od hříchu k milosti. Naplň nás láskou, ať jsme velikonočními lidmi. Amen.

8. zastavení - VZKŘÍŠENÝ UTVRZUJE VÍRU TOMÁŠE

Klaníme se ti, Vzkříšený Ježíši, a děkujeme ti.

Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.

Z evangelia podle Jana

Potom řekl Tomášovi: "Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!" Tomáš mu odpověděl: "Můj Pán a můj Bůh." (Jan 20, 27-28)

Nevěřící Tomáš je uchopen za ruku a veden, aby se dotknul ran zemřelého, který vstal z mrtvých. Tyto jizvy jsou zárukou Ježíšových tvrzení. Moderní člověk, zvyklý nejdříve si věci ověřit, potřebuje Tomášovu zkušenost. Nám věřícím je svěřen úkol rozmnožovat znamení vzkříšení – církev věřících je věrohodná, pokud jsou v ní mučedníci a služebníci.

Vzkříšený Ježíši, víra není snadná, ale přivádí ke štěstí. Pane života, přijď nám vstříc v naší nedůvěře, daruj nám víru, vzbud' v nás důvěru, upevni nás ve věrnosti. Amen.

9. zastavení - VZKŘÍŠENÝ SE SETKÁVÁ SE SVÝMI U TIBERIADSKÉHO JEZERA

Klaníme se ti, Vzkříšený Ježíši, a děkujeme ti.

Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.

Z evangelia podle Jana

„Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš jim řekl: "Nemáte něco k jídlu?" Odpověděli: "Nemáme." Řekl jim: "Hod'te síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete." Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb.“ (Jan 21, 4-6)

Ježíš prosí o pokrm. Vyjadřuje tuto prosbu, aby s lidmi ještě sdílel jejich potřeby, aby se zúčastnil jejich každodenního jídla. Ježíš klepe také na dveře dnešního světa, chce vstoupit. Je to svět unavený a deprimovaný, plný světla, ale také beze světla, plný povrchních úspěchů, kde srdce zůstává prázdné jako rybářská síť bez úlovku. Ježíš Vzkříšený se přibližuje a žádá, abychom znovu rozhodli síť naděje a lásky.

Vzkříšený Ježíši, učiň nás poslušnými, abychom mohli po svých neúspěších obnovit naději. Učiň nás svědky tvých Velikonoc v každodenním životě, v našich stereotypch a problémech, kde na nás od vždycky čekáš. Amen.

10. zastavení - VZKŘÍŠENÝ UDĚLUJE PETROVI PRIMÁT

Klaníme se ti, Vzkříšený Ježíši, a děkujeme ti.

Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.

Z evangelia podle Jana

Zeptal se ho poťretí: "Šimone, synu Janův, máš mne rád?" Petr se zarmoutil nad tím, že se ho poťretí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: "Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád." Ježíš mu řekl: "Pas mé ovce!" (Jan 21, 17)

Vzkříšený Ježíš se setkává s Petrem a žádá na něm trojí vyznání lásky. Po tomto prověření jeho srdce mu svěřuje pravomoci, které jsou službou lásky. Petr je velikonočním darem. Je to náš bratr, který se stal pastýřem, aby nás vedl ve jménu Ježíšově.

Vzkříšený Ježíši, každého dne se obracíš i na nás. Svěřuješ nám, spolu s Petrem a pod jeho vedením, část svého lidu. Dej nám pochopit, že se o ně dobře staráme tím, že je milujeme a že skrze obětování vlastního života je živíme tvou pravdou a tvým pokojem. Amen.

11. zastavení - VZKŘÍŠENÝ SVĚŘUJE UČEDNÍKŮM POSLÁNÍ DO SVĚTA

Klaníme se ti, Vzkříšený Ježíši, a děkujeme ti.

Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.

Z evangelia podle Matouše

Ježíš přistoupil a řekl jim: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku." (Mt 28, 18-20)

Vzkříšený je Pánem dějin. Moc, kterou mu dal Otec, předává svým přátelům, lidem z masa a kostí, oděným Duchem. Oni přijímají pověření proměnit svět. Ale jak jít dnes do světa? Jak hlásat? Jak proměňovat bez nátlaku? Jak být věrnými Bohu dějin a dějinám Boha? Vzkříšený je s námi až do konce světa.

Vzkříšený Ježíši, samotní nejsme schopni vytrvale nést ani nepatrnou zátěž. Je v nás slabost, obdaruj nás svou silou. Je v nás strach, dodej nám odvahu. Je v nás noc, rozsviť v nás světlo. Jsou v nás krize, dej, ať se proměníme ve svědky tvého Vzkříšení. Amen.

12. zastavení - VZKŘÍŠENÝ VYSTUPUJE DO NEBE

Klaníme se ti, Vzkříšený Ježíši, a děkujeme ti.

Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.

Ze Skutků apoštolů

„Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel.“ (Sk 1,9)

Poté co Vzkříšený vstoupil do sféry života bez konce, stává se pro běžný pohled našich očí nepostřehnutelným. On však mezi lidmi zůstává podle svého příslibu: „Já jsem s vámi po všechny dny.“ Dnešní člověk, fascinovaný hmotou, není schopen zachytit neviditelné skutečnosti a bojí se, že kvůli pohledu do nebe zapomene na zemi. Nebe však bude konečnou zkušeností všech, kdo zde na zemi žili v jeho předsíni, zvláště chudých a hladových.

Vzkříšený Ježíši, odešel jsi připravit nám místo. Dej ať jsou naše oči zaměřeny tam, kde je věčná radost. Dej, ať v síle tohoto pohledu dokážeme zde na zemi převést od smrti ke vzkříšení každého člověka, zvláště ty nejchudší. Amen.

13. zastavení - V OČEKÁVÁNÍ DUCHA SPOLU S MARIÍ

Klaníme se ti, Vzkříšený Ježíši, a děkujeme ti.

Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.

Ze Skutků apoštolů

„Potom se z hory, které se říká Olivová, vrátili do Jeruzaléma; není to daleko, jen asi kolik je dovoleno ujít v sobotu. Ti všichni se svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry.“ (Sk 1, 12.14)

Apoštolové očekávají v modlitbě Ducha svatého. Vzkříšený, který již není viditelný očím těla, je dosažitelný pouze očím víry. Dnešní člověk rozptýlený konzumismem na Boha pomalu zapomíná. Je tu však jisté světlo – církev, kterou Pán poslal k záchraně těch, kdo ho hledají. Církev, která je shromážděná v modlitbě a v trvalé jednotě srdcí.

Ježíši Vzkříšený, stále přítomný ve svém velikonočním společenství, sešli nám na přímluvu Panny Marie Ducha života, Ducha radosti, Ducha pokoje, Ducha lásky, Ducha velikonoce. Amen.

14. zastavení - VZKŘÍŠENÝ POSÍLÁ UČEDNÍKŮM SLÍBENÉHO DUCHA

Klaníme se ti, Vzkříšený Ježíši, a děkujeme ti.

Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.

Ze Skutků apoštolů

„Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.“ (Sk 2, 2-4)

Bůh je věrný. Je věrný svým slibům. Po dovršení sedmi velikonočních týdnů uskutečnil Letnice. V síle Ducha se zrodila církev. Nové lidstvo se vydává na cestu. Věřit v Ducha svatého znamená pro nás, unavené skeptiky, nejen věřit v Boha a jeho Lásku. Znamená to také věřit, že Bůh věří v nás, spoléhá se na nás a mnoho od nás očekává.

Duchu svatý, který nevyslovitelně spojuješ Otce a Syna, který nás spojuješ se Vzkříšeným. Jsi to ty, kdo omlazuješ církev třetího tisíciletí, aby sloužila lidem toužícím po jednotě a pokoji. Chceme tě prosit jako svatý Augustin:

„Dýchej ve mně, Duchu svatý, abych myslel na to, co je svaté.

Povzbuzuj mě, Duchu svatý, abych konal to, co je svaté.

Přitahuj mě, Duchu svatý, abych miloval to, co je svaté.

Posiluj mě, Duchu svatý, abych nikdy neztratil to, co je svaté.“

Amen.

Závěr

Jdeme a nesme světlo Vzkříšeného Krista bratřím, které potkáme.

Raduj se Královno nebeská, aleluja,

Protože splnil Pán slova svá, aleluja.

Z mrtvých vstal, matko, Ježíš tvůj, aleluja.

U něho za nás oroduj, aleluja.

Podle publikace Sabino Palumbieri: Via Lucis.

Zaslal P. Antonín Hráček, český misionář

Svatý Martin, Itálie

Reading the Gospel Daily

The Gospel presents the Transfiguration. It is the second stage of the Lenten journey. The first was the temptation in the desert, last Sunday; the second, the Transfiguration.

Jesus "took with him Peter and James and John his brother, and led them up a high mountain apart" (Mt 17:1). The mountain in the Bible represents a place close to God and an intimate encounter with Him, a place of prayer where one stands in the presence of the Lord.

There up on the mount, Jesus is revealed to the three disciples as transfigured, luminescent and most beautiful. And then Moses and Elijah appear and converse with him.

His face is so resplendent and his robes so white that Peter, awe-struck, wishes to stay there, as if to stop time.

Suddenly from on high the voice of the Father resounds proclaiming Jesus to be His most beloved son, saying "listen to him" (v. 5).

This word is important!

Our Father said this to these Apostles, and says it to us as well: "Listen to Jesus, because he is my beloved son."

This week let us keep this word in our minds and in our hearts: Listen to Jesus!"

And the pope is not saying this, God the Father says it to everyone: to me, to you, to everyone, all people! It is like an aid for going forward on the path of Lent. "Listen to Jesus!" Don't forget.

This invitation from the Father is very important.

We, the disciples of Jesus, are called to be people who listen to his voice and

take his words seriously. To listen to Jesus, we must be close to him, to follow him, like the crowd in the Gospel who chase him through the streets of Palestine.

Jesus did not have a teaching post or a fixed pulpit. He was an itinerant teacher, who proposed his teachings, teachings given to him by the Father, along the streets, covering distances that were not always predictable or easy. Follow Jesus in order to listen to him.

But also let us listen to Jesus in his written word, in the Gospel.

I pose a question to you: do you read a passage of the Gospel everyday? Yes, no ... yes, no ... half of the time ... some yes, some no.

It is important!

Do you read the Gospel? It is so good: it is a good thing to have a small book of the Gospel, a little one, and to carry it in our pocket or in our purse and read a little passage in whatever moment presents itself during the day. In any given moment of the day I take the Gospel from my pocket and I read something, a short passage.

Jesus is there and he speaks to us in the Gospel! Ponder this. It's not difficult, nor is it necessary to have all four books: (we should have) one of the Gospels, a small one, with us.

Let the Gospel be with us always, because it is the word of Jesus in order for us to be able to listen to him.

From the event of the Transfiguration I would like to take two significant elements that can be summed up in two words: ascent and descent.

We all need to go apart, to ascend the mountain in a space of silence, to find ourselves and better perceive the voice of the Lord. This we do in prayer.

But we cannot stay there!

Encounter with God in prayer inspires us anew to "descend the mountain" and return to the plain where we meet many brothers weighed down by fatigue, sickness, injustice, ignorance, poverty both material and spiritual. To these brothers in difficulty, we are called to bear the fruit of that experience with God, by sharing the grace we have received.

And this is curious. When we hear the word of Jesus, when we listen to the word of Jesus and carry it in our heart, this word grows. Do you know how it grows? By giving it to the other!

The word of Christ grows in us when we proclaim it, when we give it to others!

And this is what Christian life is. It is a mission for the whole Church, for all the baptized, for us all: listen to Jesus and offer him to others.

Do not forget: this week listen to Jesus! And think about the matter of the Gospel. Will you? Will you do this?

Then next Sunday you tell me if you have done this: that you have a little book of the Gospel in your pocket or in your purse to read in little stages throughout the day.

*By Pope Francis
From the Angelus,
St. Peter's Square,
March 16, 2014*

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

South Bohemia

Wooded hills and green meadows characterize much of South Bohemia, while the central area around Třeboň featured wetlands, swamps and marches which have been drained into hundreds of fish ponds in the Middle Ages. These man-made ponds are used for raising carp of high quality exported to many European countries. The backbone of the region is the Vltava River which originates in the Šumava Mountains to the southwest and flows northward through unspoiled area of dense forests and tiny villages.

The Šumava Mountains form a natural border between the Czech Republic, Germany and Austria. This is the largest forested area in Central Europe at 75 miles in length and up to 28 miles in width. The unspoiled primeval Boubín Forest has been a protected nature preserve since 1858. Nearby, some of the densest woodland makes up the Šumava National park. The whole area preserved in part due to a period during the Cold War when it was closed off, was made a UNESCO biosphere reserve in 1990. The Šumava offers superb trekking, canoeing and cycling.

Rabí

The Czech Republic's largest medieval fortress, Rabí is made up of Gothic ruins dominated by a square tower that offers great views of the countryside. The fortress was built in the early 14th century, and became a target of Hussite army attacks in 1420. After a long siege it was captured by the troops of Jan Žižka who was reportedly blinded in one eye here.

Volary

The town of Volary has some 20 original wooden houses built by Tyrol farmers who settled here in the 16th century. It is also a gateway to Boubín, but other than the old wooden houses there are no other unusual features here.

Kvilda

The highest altitude parish in the Czech Republic (3,495 ft above sea level), Kvilda is a quiet winter sports center in an area of peat bogs. The deciding influence on the life of South Bohemia in the Middle Ages was often exerted by two powerful aristocratic families – the Rožmberks (Rosembergs) and the lords of Hradec. Both built numerous castles and fortified towns, known as „Rose Towns“ after the red rose of the Rožmberks and the black rose of the lords of Hradec. Český Krumlov, owned by the Rožmberk family is the region's top tourist destination for the picture postcard perfection of its old town and its fascinating castle, but many other historic towns, such as Jindřichův Hradec and Třeboň are equally rich with well preserved buildings. South Bohemia played a prominent role in the history of the Hussite movement. Tábor became the main center of the more radical faction of the religious reformers who strongly opposed the 15th century social conditions.

Hluboká nad Vltavou

In the 17th century the Bavarian Schwarzenberg family achieved great power in the region. It is to them that the fortress of Hluboká nad Vltavou, the most frequently visited castle in this part of the country, owes its fairy-tale Neo-Gothic form. One of the most magnificent collections of Late Gothic Art is found here in the Mikoláš Aleš South Bohemian Gallery. Hluboká Castle, is regarded by many as Bohemia's most beautiful aristocratic residence. Built in the 13th century by Wenceslas I, the old Gothic castle was remodeled several times in Renaissance style; then under the ownership of the Schwarzenberks in the Baroque style, and from 1839 to 1871 in the style of the English Neo-Gothic. It has 11 towers and over 120 rooms filled with furniture and paintings. In the castle's former riding school is the Aleš South Bohemian Gallery (Alšova jihočeská galerie) a collection of 57 Flemish tapestries and excellent Bohemian medieval art. One of its highlights is the Adoration of Infant Jesus by the Master of Třeboň (1380).

Temelín

The atomic power station in Temelín was started during the Communist regime in 1983, using Soviet technology and was completed in the 1990's using US and European technology. Designed to provide up to 20 percent of the Czech Republic electricity, it finally opened in 2000. Prior to that it became infamous for the protests it provoked in the Czech Republic and other European countries, particularly Austria, whose border is only 30 miles away. Critics of the project point out that from the time of its commissioning in 2000 there have been frequent failures.

Třeboň

Situated among hills and fish ponds, Třeboň has a tiny medieval center dominated by a huge castle. It is also a spa town. It was founded in the 12th century, and the Rožmberk family took over during the 14th century. During their rule it reached the peak of glory, with exceptionally fast economic development. The Rožmberks funded the development of local fishponds into more formal fish farming, a system of 6,000 ponds that remain productive to this day.

The main square (Masarykovo náměstí) is lined with Renaissance and Baroque houses, in the square stand a Renaissance ten-sided fountain and a 1781 Marian column. The renaissance town hall has a façade with three semicircular arcades and 100 ft high tower added in the 17th century. To the east the square ends with a 1527 gate (Hradecká brána). The Church of St. Giles (sv. Jiljí) on Husova street has an unusual twin-aisled interior Schwarzenberg Mausoleum (Schwarzenberská hrobka) has a three story edifice with monumental stairs and Gothic tower. It was built in Neo-Gothic in 1877. It is the resting place of 27 members of the Schwarzenberg family.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
Šumava in Spring*

